

PUBLIKATIEBLAD

VAN DE

EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

4 APRIL 1964

UITGAVE IN DE NEDERLANDSE TAAL

7e JAARGANG No. 56

INHOUD

EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP

MEDEDELINGEN

DE RAAD

64/220/EEG:

Richtlijn van de Raad van 25 februari 1964 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verichten van diensten 845/64

Raadpleging van het Economisch en Sociaal Comité inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf 847/64

64/221/EEG:

Richtlijn van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid 850/64

Raadpleging van het Economisch en Sociaal Comité inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf 853/64

64/222/EEG:

Richtlijn van de Raad van 25 februari 1964 betreffende de overgangsmaatregelen op het gebied van de werkzaamheden in de groothandel en van de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht 857/64

Raadpleging van het Economisch en Sociaal Comité inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de overgangsmaatregelen voor de groothandel en de werkzaamheden van tussenpersonen 859/64

INHOUD (vervolg)

64/223/EEG:

Richlijn van de Raad van 25 februari 1964 betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor de werkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren 863/64

Raadpleging van het Economisch en Sociaal Comité inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de groothandel 866/64

64/224/EEG:

Richlijn van de Raad van 25 februari 1964 betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten voor de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht 869/64

Raadpleging van het Economisch en Sociaal Comité inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de werkzaamheden van tussenpersonen 873/64

64/225/EEG:

Richlijn van de Raad van 25 februari 1964 ter opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten, voor wat betreft herverzekering en retrocessie 878/64

Raadpleging van het Economisch en Sociaal Comité inzake de ontwerp-richtlijn betreffende herverzekering en retrocessie 880/64

EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP

MEDEDELINGEN

DE RAAD

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 25 februari 1964

inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten

(64/220/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 54 en 63,

Gelet op de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten ⁽¹⁾, inzonderheid op de titels II,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽³⁾,

Overwegende dat het in het Verdrag en in de titels II van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van

vestiging en het vrij verrichten van diensten voorziene vrije verkeer van personen met zich mee brengt, dat de beperkingen met betrekking tot verplaatsing en verblijf binnen de Gemeenschap voor de onderdanen van de Lid-Staten, die zich willen vestigen op het grondgebied van een van deze Staten of aldaar diensten willen verrichten, worden opgeheven;

Overwegende dat de vrijheid van vestiging slechts volledig tot stand kan komen, indien de begunstigen een permanent verblijfsrecht bezitten; dat het vrij verrichten van diensten met zich meebrengt dat de persoon die de dienst verricht en degene te wiens behoeve de dienst wordt verricht verzekerd zijn van een verblijfsrecht dat overeenkomt met de duur van de dienstverrichting;

Overwegende dat deze richtlijn geen afbreuk doet aan de uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid gerechtvaardigde maatregelen; dat de coördinatie van deze maatregelen het onderwerp vormt van een afzonderlijke richtlijn krachtens artikel 56, lid 2, van het Verdrag,

⁽¹⁾ PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 32/62 en 36/62.

⁽²⁾ PB no. 33 van 4.3.1963, blz. 479/63.

⁽³⁾ Zie blz. 849/64 van dit nummer.

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

1. De Lid-Staten heffen, onder de in deze richtlijn omschreven voorwaarden, de beperkingen op van de verplaatsing en het verblijf, ten behoeve van :

a) onderdanen van een Lid-Staat die zijn gevestigd of zich willen vestigen in een andere Lid-Staat ten einde daar werkzaamheden anders dan in loondienst uit te oefenen of er diensten willen verrichten;

b) onderdanen van de Lid-Staten die zich naar een andere Lid-Staat willen begeven in de hoedanigheid van personen te wier behoeve een dienst wordt verricht;

c) de echtgenoot en de kinderen die de leeftijd van 21 jaar niet hebben bereikt, van bovengenoemde onderdanen, ongeacht hun nationaliteit;

d) de verwanten in opgaande of neerdalende lijn van deze onderdanen en van hun echtgenoot, die te hunnen laste komen, ongeacht hun nationaliteit.

2. De Lid-Staten nemen het geval van ieder ander familielid dat ten laste komt van de in lid 1, sub a) en b), genoemde onderdanen en bij hen inwoont in gunstige overweging.

Artikel 2

1. De Lid-Staten verlenen de in artikel 1 bedoelde personen het recht hun grondgebied te betreden op vertoon van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort zonder verdere formaliteit.

2. Er kan geen inreisvisum of vergelijkbare verplichting worden opgelegd, behalve aan de in artikel 1, lid 1, sub c) en d), bedoelde personen, wanneer deze niet de nationaliteit van een van de Lid-Staten bezitten. De Lid-Staten zullen er naar streven deze laatste alle faciliteiten te verlenen om de door hen benodigde visa te verkrijgen.

Artikel 3

1. Iedere Lid-Staat verleent een permanent verblijfsrecht aan de onderdanen van de overige Lid-Staten die zich op zijn grondgebied vestigen ten einde daar werkzaamheden anders dan in loondienst uit te oefenen wanneer de beperkingen betreffende deze werkzaamheden krachtens het Verdrag zijn afgeschaft.

Dit recht wordt vastgesteld door afgifte van een document, hierna verblijfsvergunning genoemd.

De geldigheidsduur van die vergunning bedraagt ten minste vijf jaar en de vergunning wordt automatisch verlengd.

De onderdanen van een Lid-Staat, waarop de voorgaande alinea's niet van toepassing zijn, maar die op het grondgebied van een andere Lid-Staat zijn toegelaten om daar werkzaamheden uit te oefenen krachtens de nationale wetgeving van die Staat, verkrijgen een verblijfsvergunning waarvan de duur ten minste gelijk is aan die van de vergunning tot uitoefening van de werkzaamheden.

2. Voor de personen die de diensten verrichten en degenen te wier behoeve de dienst wordt verricht, komt het verblijfsrecht overeen met de duur van de dienstverrichting.

Indien dit verblijf langer dan drie maanden duurt, geeft de Lid-Staat waar de dienstverrichting plaats heeft ten bewijze van dit recht een verblijfsvergunning af.

Indien dit verblijf drie maanden of korter duurt, dan geldt het identiteitsbewijs op vertoon waarvan de betrokkene het grondgebied heeft betreden als verblijfsvergunning. De Lid-Staat kan evenwel de betrokkene de verplichting opleggen kennis te geven van zijn aanwezigheid op het grondgebied.

3. Het verblijfsrecht van de familieleden is gelijk aan dat van de onderdaan waarvan zij afhankelijk zijn.

Artikel 4

Het verblijfsrecht strekt zich uit tot het gehele grondgebied van de betrokken Lid-Staat, behoudens afzonderlijke maatregelen uit hoofde van de openbare orde of de openbare veiligheid.

Artikel 5

Voor de afgifte van de verblijfsvergunning kan de Lid-Staat van de aanvrager slechts vorderen dat hij :

a) het document overlegt op vertoon waarvan de betrokkene het grondgebied heeft betreden;

b) aantoonst dat hij behoort tot een van de in artikel 3 bedoelde groepen.

Artikel 6

1. Overeenkomstig hun wetgeving verstrekken en verlengen de Lid-Staten ten behoeve van de in artikel 1 bedoelde onderdanen een identiteitskaart of een paspoort die inzonderheid de nationaliteit

vermeldt en waarmede zij vrij het land kunnen verlaten en er terugkeren.

2. Het paspoort moet ten minste geldig zijn voor alle Lid-Staten, alsook voor de landen die een rechtstreekse verbinding tussen de Lid-Staten vormen. Ingeval het paspoort het enige geldige document is, waarmede men het land mag verlaten, moet zijn geldigheidsduur ten minste vijf jaar bedragen.

Artikel 7

De verblijfsvergunningen, paspoorten, identiteitskaarten, die overeenkomstig deze richtlijn worden verleend, worden kosteloos of tegen betaling van een bedrag dat de administratieve kosten niet te boven gaat, afgegeven en verlengd. Hetzelfde geldt voor de bescheiden en verklaringen nodig voor de afgifte of verlenging van deze stukken.

Gedaan te Brussel, 25 februari 1964.

Artikel 8

De Lid-Staten kunnen slechts van de bepalingen van deze richtlijn afwijken uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid.

Artikel 9

Binnen een termijn van zes maanden volgende op de kennisgeving van deze richtlijn, treffen de Lid-Staten de nodige maatregelen voor het volgen van deze richtlijn; zij stellen de Commissie onverwijld in kennis van deze maatregelen.

Artikel 10

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Voor de Raad

De Voorzitter

H. FAYAT

RAADPLEGING VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf

A. VERZOEK OM ADVIES

Tijdens zijn 77e zitting van 23/24/25/26 juli 1962 heeft de Raad besloten, overeenkomstig de artikelen 54, lid 2, en 63, lid 2, van het Verdrag, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen aangaande het Commissievoorstel voor een richtlijn inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten.

Met een brief d.d. 24 juli 1962 heeft de heer E. Colombo, Voorzitter van de Raad, het verzoek om advies over deze hierna opgenomen tekst aan de heer E. Roche, Voorzitter van het Economisch en Sociaal Comité, gezonden.

**Ontwerp-richtlijn
inzake de opheffing van de beperkingen van de ver-
plaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-
Staten binnen de Gemeenschap terzake van vestiging
en verrichten van diensten**

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE
GEMEENSCHAP,

Gelet op de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, en in het bijzonder op de artikelen 54 en 63,

Gelet op de bepalingen van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten, en in het bijzonder op de titels II,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat het in het Verdrag ontworpen vrije verkeer van personen met zich mee brengt, dat de beperkingen met betrekking tot verplaatsing en verblijf

op het grondgebied van de Lid-Staten van de onderdanen die er zich willen vestigen en er diensten willen verrichten worden opgeheven;

Overwegende dat in de titels II van bovengenoemde Algemene Programma's bepaald is, dat voor 1 januari 1964 wordt overgegaan tot aanpassing van de voorschriften betreffende de verplaatsing en het verblijf van personen die automatisch begunstigd moeten worden door de nieuwe bepalingen, naarmate de liberalisatie van de werkzaamheden die zij willen uitoefenen plaatsvindt;

Overwegende dat de liberalisatie, wat betreft de vestiging, slechts volledig tot stand kan komen als de begunstigten een onbeperkt verblijfsrecht bezitten; dat het voor de diensten onontbeerlijk blijkt dat de persoon die de dienst verricht de zekerheid heeft, dat zijn verblijf zolang duurt als nodig is voor het verrichten van de dienst;

Overwegende evenwel, dat deze richtlijn niet geldt voor de uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen; dat krachtens artikel 56, lid 2, op dit gebied bij afzonderlijke richtlijn coördinatiemaatregelen worden vastgesteld,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

De Lid-Staten heffen de beperkingen van de verplaatsing en verblijf op de in deze richtlijn omschreven voorwaarden op ten behoeve van :

1. de onderdanen van de Lid-Staten die zich in een andere Lid-Staat willen vestigen of er diensten willen verrichten met het oog op de uitoefening van een beroep anders dan in loondienst;
2. de onderdanen van de Lid-Staten die deel uitmaken van het gespecialiseerde personeel of van het personeel dat een vertrouwenspositie bekleedt en die degene die de dienst verricht vergezellen of de dienst voor diens rekening verrichten mits hun verblijf niet langer duurt dan drie maanden;
3. de onderdanen van de Lid-Staten die zich naar een andere Lid-Staat willen begeven aangezien te hunnen behoeve een dienst wordt verricht;
4. de echtgenoot en de kinderen van minder dan 21 jaar van de hierboven bedoelde onderdanen die bij hen inwonen, ongeacht hun nationaliteit.

Artikel 2

1. Iedere Lid-Staat verleent in artikel 1 bedoelde personen het recht zijn grondgebied te betreden op vertoon van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort zonder verdere formaliteit.
2. De verplichting van een inreisvisum wordt voor hen opgeheven. Zij mag niet door een verplichting van dezelfde strekking worden vervangen.

Artikel 3

1. Iedere Lid-Staat verleent aan de onderdanen van de overige Lid-Staten die zich op zijn grondgebied vestigen een permanent verblijfsrecht.

Ter vaststelling van dit recht geeft hij een document af, hierna verblijfsvergunning genoemd, dat een geldig-

heidsduur heeft van ten minste tien jaar en automatisch wordt vernieuwd.

2. Voor de personen die de diensten verrichten en het gespecialiseerde personeel of het personeel dat een vertrouwenspositie bekleedt en dat degene die de dienst verricht vergezelt of de dienst voor diens rekening verricht alsmede voor degene te wiens behoeve de dienst wordt verricht komt het verblijfsrecht overeen met de duur van de dienstverrichting of van de functie :

a) Als het verblijf van de persoon die de diensten verricht of te wiens behoeve de diensten worden verricht, langer dan drie maanden duurt geeft de Lid-Staat waar de dienstverrichting plaatsheeft ten bewijze van dit recht een verblijfsvergunning af.

b) Is de duur gelijk aan drie maanden of korter, dan geldt het identiteitsbewijs op vertoon waarvan de betrokkene het grondgebied heeft betreden als verblijfsbewijs. De Lid-Staat kan evenwel een verklaring van aankomst van de betrokkene eisen, die dan op zijn verzoek een bewijs ontvangt waaruit zijn hoedanigheid blijkt en waarin de rechten staan vermeld die daaruit voortvloeien.

3. Het verblijfsrecht van de gezinsleden is gelijk aan dat van de onderdaan waarvan zij afhankelijk zijn.

Artikel 4

De geldigheid van de verblijfsvergunning strekt zich uit tot het gehele grondgebied van de betrokken Lid-Staat, behoudens afzonderlijke maatregelen uit hoofde van de openbare orde of de openbare veiligheid.

Artikel 5

Voor de afgifte van de verblijfsvergunning kan de Staat aan de aanvrager overlegging eisen van :

1. het document op vertoon waarvan de betrokkene het grondgebied heeft betreden;
2. het bewijs dat hij in staat is, overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag een werkzaamheid te verrichten die een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied meebrengt. Deze bepaling is niet van toepassing op de gezinsleden.

Artikel 6

1. Iedere Lid-Staat geeft aan de in artikel 1 bedoelde onderdanen overeenkomstig zijn wetgeving een paspoort of een identiteitskaart af en vernieuwt deze. In genoemde documenten moet met name hun nationaliteit vermeld zijn en op vertoon ervan moeten zij het grondgebied vrij kunnen verlaten en weer betreden.

2. Het paspoort moet geldig zijn voor ten minste alle Lid-Staten en voor de landen wier gebied een rechtstreekse verbinding vormt tussen de Lid-Staten. Ingeval het paspoort het enige geldige document vormt om het land te kunnen verlaten, mag de geldigheidsduur ervan niet korter zijn dan vijf jaar.

Artikel 7

De verblijfsvergunningen, paspoorten, identiteitskaarten, die in uitvoering van de onderhavige richtlijn worden verleend, moeten kosteloos of tegen een bedrag dat de administratiekosten niet te boven gaat, worden

afgegeven en vernieuwd. Deze bepalingen zijn eveneens toepasselijk op de documenten en verklaringen die voor het afgeven of vernieuwen van deze bewijzen worden vereist.

Artikel 8

1. Iedere Lid-Staat mag de toelating tot zijn grondgebied slechts weigeren uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

2. Iedere Lid-Staat mag het afgeven van een verblijfsvergunning slechts weigeren uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid of wegens het niet uitoefenen van een beroep op het grondgebied; het laatste geldt niet voor de gezinsleden.

3. Tijdens de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning kan deze slechts worden ingetrokken of kan een maatregel

tot verwijdering slechts genomen worden uit hoofde van de openbare orde of van de openbare veiligheid.

Artikel 9

De Lid-Staten treffen de voor de toepassing van deze richtlijn noodzakelijke maatregelen zodanig dat zij vóór 1 januari 1964 van kracht worden; zij brengen deze onmiddellijk ter kennis van de Commissie.

Artikel 10

Deze richtlijn is gericht tot alle Lid-Staten.

Voor de Raad

De Voorzitter

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Tijdens zijn XXVe zitting, gehouden te Brussel op 28/29 november 1962, heeft het Economisch en Sociaal Comité het volgende advies uitgebracht :

ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake het „Voorstel voor een richtlijn inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap terzake van vestiging en verrichten van diensten”

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het verzoek om advies van de Raad van Ministers der E.E.G. d.d. 24 juli 1962 inzake het „Voorstel voor een richtlijn inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap terzake van vestiging en verrichten van diensten”,

Gezien het besluit van het Bureau, genomen in toepassing van artikel 23 van het Reglement van Orde, de Gespecialiseerde Afdeling voor werkzaamheden anders dan in loondienst en diensten te belasten met de voorbereiding van een advies inzake dit voorstel,

Gezien de bepalingen van artikel 54, lid 2, en 63, lid 2, van het Verdrag tot oprichting van de E.E.G.,

Gezien titel II van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten,

Gezien het advies van de Gespecialiseerde Afdeling voor werkzaamheden anders dan in loondienst en diensten,

Gezien het door de rapporteur voorgelegde rapport en de door het Comité tijdens zijn zitting d.d. 28 en 29 november 1962 gehouden beraadslagingen,

Overwegende dat de verwezenlijking van de integratie van de bevolking van de zes landen van de Gemeenschap van groot belang is;

Overwegende dat het van kracht worden van de onderhavige richtlijn een belangrijke schrede betekent op de weg naar de verwezenlijking van de doelstellingen van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT :

Het „Voorstel voor een richtlijn inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap terzake van vestiging en verrichten van diensten” wordt goedgekeurd onder voorbehoud van de volgende opmerkingen, aanbevelingen en wijzigingsvoorstellen :

Artikel 1

Lid 1

Hoewel het Comité zich rekenschap geeft van de grote juridische moeilijkheden die de verwezenlijking hiervan in de weg staan, acht het het wenselijk dat de mogelijkheid wordt bestudeerd om aan de Lid-Staten een aanbeveling te richten dat de richtlijn ook wordt toegepast op de staatlozen en de vluchtelingen die op het grondgebied van een van de Lid-Staten woonachtig zijn.

Lid 2

Daar het Comité voorstander is van de grootst mogelijke vrijheid op dit gebied is het van mening dat de uitdrukking : „...personeel dat een vertrouwenspositie bekleedt, en die degene die de dienst verricht vergezellen of de dienst voor diens rekening verrichten” dient te worden vervangen door : „die medewerken aan het verrichten van de dienst, mits het verblijf niet langer duurt dan drie maanden”.

Lid 4

Het Comité is van mening dat dit lid moet worden vervangen door de volgende tekst :

„4. de echtgenoot en de kinderen van minder dan 21 jaar van de hierboven bedoelde onderdanen, en de

ascendenten en descendenten die geheel te zijnen laste komen, alsmede de overige leden van zijn familie indien zij geheel te zijnen laste komen en bij hem inwonen, ongeacht hun nationaliteit".

Artikel 2

Lid 1

In lid 1 van de Italiaanse tekst dient het woord „*valido*” in het meervoud te worden gebracht, daar dit zowel op het paspoort als op de identiteitskaart betrekking heeft.

Lid 2

Het Comité is van mening dat de woorden „niet door een verplichting”, aan het einde van de laatste zin, dienen te worden vervangen door „*door geen enkele verplichting*”. (Deze wijziging geldt alleen voor de Nederlandse, Franse en Italiaanse tekst).

Artikel 3

Lid 2

In verband met hetgeen is voorgesteld ten aanzien van artikel 1, lid 2, is het Comité van mening dat in de eerste alinea van lid 2, de woorden „dat degene die de dienst verricht vergezelt” dienen te worden vervangen door „dat medewerkt aan het verrichten van de dienst”.

Artikel 5

Lid 1

Het Comité is van mening dat in de eerste zin, na „aanvrager”, het woord „slechts” moet worden ingevoegd. Een analoge wijziging dient te worden aangebracht in de Franse en Italiaanse tekst.

Lid 2

Het Comité is van mening dat dit lid als volgt moet worden gesteld :

„2. het bewijs, aan de bevoegde autoriteiten, dat hij in staat is, overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag, een in de onderhavige richtlijn voorziene werkzaamheid uit te oefenen”.

Artikel 8

Het Comité beveelt aan dat de redenen van openbare orde en openbare veiligheid, die in lid 1, 2 en 3 van dit artikel zijn vermeld, in zo beperkend mogelijke zin worden opgevat, dit in verband met de ruime denkwijze waarvan de Lid-Staten bij hun optreden moeten uitgaan; wel te verstaan dient men zich bij het optreden uit hoofde van de volksgezondheid te baseren op de tabellen van ziekten, die als bijlage bij de „Ontwerp-richtlijn van de Raad voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende speciale maatregelen ten aanzien van de verplaatsing en het verblijf, die echter uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid” zijn gevoegd.

Aldus besloten te Brussel op 28 november 1962.

De Voorzitter
van het
Economisch en Sociaal Comité
Émile ROCHE

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 25 februari 1964

voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid

(64/221/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 56, lid 2,

Gelet op Verordening no. 15 van de Raad van 16 augustus 1961 betreffende de eerste maatregelen ter verwezenlijking van het vrije verkeer van werk-

nemers binnen de Gemeenschap ⁽¹⁾, inzonderheid op artikel 47,

Gelet op de richtlijn van de Raad van 16 augustus 1961 inzake de administratieve procedures en handelwijzen betreffende de toelating, de tewerkstelling en het verblijf van werknemers

⁽¹⁾ PB no. 57 van 26.8.1961, blz. 1073/61.

van een Lid-Staat en van hun familie in de andere Lid-Staten van de Gemeenschap ⁽¹⁾,

Gelet op de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten ⁽²⁾, inzonderheid op titel II,

Gelet op de richtlijn van de Raad van 25 februari 1964 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en het verrichten van diensten ⁽³⁾,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽⁴⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽⁵⁾,

Overwegende dat de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen waarin een bijzondere regeling wordt vastgesteld voor vreemdelingen en die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid, in de eerste plaats betrekking moet hebben op de voorwaarden voor de toelating en het verblijf van de onderdanen van de Lid-Staten, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen om er al dan niet in loondienst werkzaamheden te verrichten of in de hoedanigheid van personen te wier behoefte diensten worden verricht;

Overwegende dat deze coördinatie met name veronderstelt dat de in de Lid-Staten gevolgde procedures voor het doen van een beroep op gronden van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid ter zake van verplaatsing en verblijf van vreemdelingen nader tot elkaar worden gebracht;

Overwegende dat in elke Lid-Staat voor de onderdanen van de andere Lid-Staten voldoende mogelijkheden tot beroep tegen bestuursrechtelijke besluiten op dit gebied dienen te worden opgesteld;

Overwegende dat een opsomming van de ziekten en gebreken die een gevaar kunnen opleveren voor de volksgezondheid, de openbare orde en de openbare veiligheid onpraktisch zou zijn en het bovendien moeilijk zou zijn hierin volledigheid te betrachten, en dat volstaan kan worden met

het vaststellen van categorieën van die aandoeeningen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

1. De bepalingen van deze richtlijn hebben betrekking op de onderdanen van een Lid-Staat die verblijf houden in of zich begeven naar een andere Lid-Staat van de Gemeenschap om er al dan niet in loondienst werkzaamheden te verrichten of in de hoedanigheid van personen te wier behoefte diensten worden verricht.

2. Deze bepalingen zijn eveneens van toepassing op de echtgenoot en de familieleden die voldoen aan de voorwaarden van de verordeningen en richtlijnen die op dit gebied ter uitvoering van het Verdrag zijn vastgesteld.

Artikel 2

1. Deze richtlijn heeft betrekking op de voorschriften betreffende de toelating op het grondgebied, de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en de verwijdering van het grondgebied, die door de Lid-Staten worden vastgesteld om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

2. Deze redenen mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

Artikel 3

1. De maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid moeten uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene.

2. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen.

3. Het verlopen van het identiteitsbewijs dat de toelating in het ontvangende land en de afgifte van de verblijfsvergunning mogelijk maakt, kan de verwijdering van het grondgebied niet wettigen.

4. De staat die het identiteitsbewijs heeft afgegeven, laat de houder van dit bewijs zonder formaliteiten op zijn grondgebied toe, zelfs indien dit bewijs is verlopen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

⁽¹⁾ PB no. 80 van 13.12.1961, blz. 1513/61.

⁽²⁾ PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 32/62 en 36/62.

⁽³⁾ Zie blz. 845/64 van dit nummer.

⁽⁴⁾ PB no. 134 van 14.12.1962, blz. 2861/62.

⁽⁵⁾ Zie blz. 856/64 van dit nummer.

Artikel 4

1. De enige ziekten of gebreken die weigering tot toelating op het grondgebied of tot afgifte van de eerste verblijfsvergunning kunnen rechtvaardigen, zijn die welke zijn opgenomen in de als bijlage aangehechte lijst.

2. Indien de ziekte of het gebrek zijn ontstaan na de afgifte van de eerste verblijfsvergunning kan zulks de weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning of verwijdering van het grondgebied niet wettigen.

3. De Lid-Staten kunnen geen nieuwe bepalingen of handelwijzen invoeren die van meer beperkende aard zijn dan die welke op de datum van kennisgeving van deze richtlijn van kracht zijn.

Artikel 5

1. Het besluit inzake de verlening of de weigering van de eerste verblijfsvergunning moet zo spoedig mogelijk worden genomen en uiterlijk zes maanden nadat de aanvraag is ingediend.

De betrokkene wordt toegestaan voorlopig op het grondgebied te verblijven totdat een besluit tot verlening of weigering van de verblijfsvergunning is genomen.

2. Het ontvangende land kan, in gevallen waarin het dit nodig oordeelt, aan de Lid-Staat van herkomst en eventueel aan de andere Lid-Staten inlichtingen vragen omtrent de gerechtelijke antecedenten van de aanvrager. Deze raadpleging mag niet van stelselmatige aard zijn.

De geraadpleegde Lid-Staat moet zijn antwoord binnen twee maanden doen toekomen.

Artikel 6

De redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid, die ten grondslag liggen aan een op hem betrekking hebbend besluit, worden ter kennis van de betrokkene gebracht, tenzij hiertegen uit een oogpunt van veiligheid van de Staat bezwaar bestaat.

Artikel 7

Het besluit tot weigering van afgifte of verlenging van een verblijfsvergunning of het besluit tot verwijdering van het grondgebied wordt aan de betrokkene medegedeeld. Deze mededeling ver-

meldt de toegemeten termijn waarbinnen het grondgebied moet worden verlaten. Behoudens in dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan veertien dagen in geval betrokkene nog geen verblijfsvergunning heeft ontvangen, en niet korter dan een maand in de overige gevallen.

Artikel 8

Betrokkene moet tegen het besluit tot weigering van toelating, tot weigering van afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning of tegen het besluit tot verwijdering van het grondgebied kunnen beschikken over de mogelijkheden van beroep die openstaan voor de eigen onderdanen tegen bestuursrechtelijke besluiten.

Artikel 9

1. Bij ontstentenis van mogelijkheden van gerechtelijk beroep of indien dit beroep slechts betrekking heeft op de wettigheid van het besluit of indien dit beroep geen opschortende werking heeft, wordt het besluit tot weigering van verlenging van de verblijfsvergunning of het besluit tot verwijdering van het grondgebied van een houder van een verblijfsvergunning, behoudens in dringende gevallen, slechts door de overheidsinstantie genomen na advies door een bevoegde instantie van het ontvangende land ten overstaan waarvan de betrokkene gebruik moet kunnen maken van zijn middelen tot verweer en zich kan laten bijstaan of vertegenwoordigen volgens de procedure van de nationale wetgeving.

Deze instantie moet een andere zijn dan die welke gerechtigd is om het besluit tot weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning of het besluit tot verwijdering te nemen.

2. Besluiten tot weigering van afgifte van de eerste verblijfsvergunning, alsmede het besluit tot verwijdering van het grondgebied vóór de afgifte van een dergelijk document worden, op verzoek van de betrokkene, ter behandeling voorgelegd aan de instantie waarvan het voorafgaand advies wordt voorgeschreven in lid 1. De betrokkene is dan gemachtigd in persoon zijn middelen tot verweer voor te dragen, tenzij redenen van staatsveiligheid zich hier tegen verzetten.

Artikel 10

1. Binnen een termijn van zes maanden volgende op de kennisgeving van deze richtlijn stellen de Lid-Staten de nodige maatregelen voor het volgen

daarvan in werking; zij stellen de Commissie onverwijld in kennis van deze maatregelen.

van toepassing is, ter kennis van de Commissie wordt gebracht.

2. De Lid-Staten zien erop toe dat de tekst van alle belangrijke interne rechtsbepalingen die zij aanvaarden op het gebied waarop deze richtlijn

Artikel 11

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 25 februari 1964.

Voor de Raad
De Voorzitter
H. FAYAT

BIJLAGE

A. Ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren :

1. tot quarantaine aanleiding gevende ziekten vermeld in het Internationaal Gezondheidsreglement no. 2 van 25 mei 1951 van de Wereldgezondheidsorganisatie;
2. tuberculose van de luchtwegen, in een actief stadium of met ontwikkelingstendensen;
3. syfilis;
4. andere besmettelijke door infectie of parasieten teweeggebrachte ziekten, voorzover zij in het ontvangende land onder beschermende bepalingen ten aanzien van de inwoners vallen.

B. Ziekten en gebreken die een gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid kunnen opleveren :

1. verslaafdheid aan vergiften;
2. ernstige geestelijke afwijkingen; duidelijke toestand van psychose gepaard gaande met opwinding, delirium, hallucinaties of verwardheid.

RAADPLEGING VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf

A. VERZOEK OM ADVIES

Tijdens zijn 77e zitting van 23/24/25/26 juli 1962 heeft de Raad besloten, overeenkomstig de artikelen 54, lid 2, en 63, lid 2, van het Verdrag, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen aangaande het Commissievoorstel voor een richtlijn voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

Met een brief d.d. 24 juli 1962 heeft de heer E. Colombo, Voorzitter van de Raad, het verzoek om advies over deze hierna opgenomen tekst aan de heer E. Roche, Voorzitter van het Economisch en Sociaal Comité, gezonden.

**Ontwerp-richtlijn
voor de coördinatie van de voor vreemdelingen gel-
dende speciale maatregelen ten aanzien van de ver-
plaatsing en het verblijf, die echter gerechtvaardigd
zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare
veiligheid en de volksgezondheid**

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE
GEMEENSCHAP,

Gelet op de bepalingen van het Verdrag, en met name
op artikel 56, lid 2,

Gelet op Verordening no. 15 van de Raad
van 16 augustus 1961 (bekendgemaakt in het *Publikatie-
blad van de Europese Gemeenschappen* van 26 augustus
1961) betreffende de eerste maatregelen ter verwezenlijking
van het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeen-
schap en met name op artikel 47,

Gezien de richtlijn van de Raad van 16 augustus 1961
(bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese
Gemeenschappen* van 13 december 1961) inzake de admini-
stratieve procedures en handelwijzen betreffende de toela-
ting, de tewerkstelling en het verblijf van werknemers van
een Lid-Staat en van hun gezin in de andere Lid-Staten
van de Gemeenschap,

Gezien de bepalingen van de Algemene Programma's
voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van
vestiging en het vrij verrichten van diensten en met name
op de titels II,

Gezien de richtlijn van de Raad van ... (bekendge-
maakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschap-
pen* van ...) voor de opheffing van de beperkingen van de
verplaatsing en het verblijf van onderdanen van een Lid-
Staat in de andere Lid-Staten,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat de coördinatie van de wettelijke
en bestuursrechtelijke bepalingen waarin een speciale
regeling wordt vastgesteld voor vreemdelingen en die
gerechtvaardigd zijn om redenen van openbare orde, open-
bare veiligheid en volksgezondheid, met name de harmo-
nisatie ten doel heeft van de nationale wettelijke bepalingen
van de Lid-Staten, die om die redenen inbreuk kunnen
maken op de vrije toelating en het vrije verblijf van de
onderdanen der andere Lid-Staten;

Overwegende dat vorengenoemde nationale wettelijke
bepalingen over het algemeen betrekking hebben op alle
vreemdelingen en dat de coördinatie ervan haar uitwerking
moet hebben op alle onderdanen van de Lid-Staten die
zich binnen de Gemeenschap verplaatsen om er een econo-
mische werkzaamheid te gaan uitoefenen, ongeacht in
welke vorm de uitoefening ervan geschiedt, als zelfstandigen
of werknemers in loondienst dan wel als personen te wier
behoefte de dienst wordt verricht;

Overwegende dat de coördinatie van deze nationale
wettelijke bepalingen inhoudt dat ieder belangrijk verschil,
wat betreft de inhoud van de begrippen openbare orde,
openbare veiligheid en volksgezondheid, uit de weg wordt
geruimd; dat zij tegelijk een harmonisatie veronderstelt
van de in iedere Lid-Staat gevolgde procedures voor het
aanvoeren van redenen van openbare orde, openbare
veiligheid en volksgezondheid tegen de toelating en het
verblijf van onderdanen van de andere Lid-Staten;

Overwegende evenwel dat een omschrijving van de
begrippen openbare orde en openbare veiligheid op commu-
nautair niveau momenteel nog moeilijker blijkt dan op
nationaal niveau; dat echter de grenzen van deze begrippen
niettemin reeds nu kunnen worden omschreven;

Overwegende dat het, ten aanzien van de ziekten en
gebreken die een bedreiging kunnen vormen voor de volks-

gezondheid, de openbare orde en de openbare veiligheid,
onpraktisch zou zijn een opsomming van alle aandoeningen
te geven, die bovendien moeilijk volledig zou kunnen zijn;
dat om die redenen de aandoeningen beter groepsgewijze
verzameld kunnen worden zonder dat zij worden opgesomd;

Overwegende dat de categorieën aandoeningen die
tot ieder van deze groepen behoren toch voldoende nauw-
keurig omschreven dienen te worden enerzijds om in elk
afzonderlijk geval, en in aanmerking genomen dat er geen
noemenswaardig verschil bestaat in de epidemiologische
toestand van de zes landen van de Gemeenschap, een
objectieve beoordeling te kunnen geven van de aanwe-
zigheid van wezenlijk en onmiddellijk gevaar dat het verzet
van een Lid-Staat tegen de vrije toelating en het vrije
verblijf op zijn grondgebied van een onderdaan van een
andere Lid-Staat en van de leden van zijn gezin recht-
vaardigt, en anderzijds om alle waarborgen te bieden voor
het voldoen aan de eerste eisen van de volksgezondheid,
de openbare orde en de openbare veiligheid;

Overwegende dat de huidige richtlijn ten aanzien van
deze lijst van ziekten en gebreken in de plaats treedt van
die welke bedoeld is in artikel 47 van Verordening no. 15,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

De bepalingen van deze richtlijn hebben betrekking
op de onderdanen van de Lid-Staten die zich binnen de
Gemeenschap verplaatsen om er als zelfstandigen, als
werknemers in loondienst dan wel als personen te wier
behoefte diensten worden verricht, een economische werk-
zaamheid te gaan uitoefenen.

Artikel 2

1. De redenen van openbare orde of van openbare
veiligheid mogen niet worden aangevoerd voor economische
doeleinden.

2. Zij moeten uitsluitend betrekking hebben op het
gedrag van de persoon waarop een van de in artikel 7 be-
doelde besluiten van toepassing is.

3. De redenen van openbare orde of van openbare
veiligheid moeten van bijzonder ernstige aard zijn.

Het voorkomen van strafrechtelijke veroordelingen
mag als zodanig niet automatisch worden beschouwd
als een reden van openbare orde of van openbare veiligheid.

Artikel 3

Het verlopen van het identiteitsbewijs dat de toelating
in het ontvangende land en de afgifte van de verblijfsver-
gunning door dit land mogelijk maakte, vormt geen reden
van openbare orde of van openbare veiligheid die het
intrekken van de verblijfsvergunning of een maatregel
tot verwijdering wettigt.

De staat die het identiteitsbewijs heeft afgegeven moet
evenwel zonder verdere formaliteit de houder van dit
bewijs op zijn grondgebied toelaten, zelfs indien het bewijs
verloren is of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

Artikel 4

Alleen ziekten of gebreken die opgenomen zijn in de
als bijlage aangehechte lijst kunnen een reden van volksge-
zondheid, van openbare orde of van openbare veiligheid

vormen om de weigering tot toelating op het grondgebied of tot afgifte van de eerste verblijfsvergunning te rechtvaardigen.

Indien de ziekte of het gebrek zijn ontstaan na de afgifte van de eerste verblijfsvergunning, vormt zulks geen reden van volksgezondheid, van openbare orde of van openbare veiligheid die het weigeren van de vernieuwing van de verblijfsvergunning, het intrekken van deze vergunning of een maatregel tot verwijdering wettigt.

Artikel 5

Het besluit tot weigering van de eerste verblijfsvergunning om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid moet worden genomen binnen drie maanden nadat de aanvraag is ingediend.

De betrokkene wordt in ieder geval voorlopig toegestaan op het grondgebied te verblijven totdat een besluit tot verlening of weigering van de verblijfsvergunning is genomen.

Artikel 6

De redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid worden ter kennis van de betrokkene gebracht, tenzij hiertegen uit een oogpunt van veiligheid van de staat bezwaar bestaat.

Artikel 7

Tegen de beslissing tot weigering van de afgifte van de verblijfsvergunning, tot weigering van de vernieuwing van deze vergunning of tegen de maatregel tot verwijdering moet de betrokkene ten minste beschikken over dezelfde mogelijkheden van beroep als openstaan voor de eigen onderdanen tegenover de handelingen van de overheidsinstanties.

Artikel 8

1. Indien geen beroep mogelijk is, indien het beroep slechts betrekking heeft op de wettigheid van het besluit of indien dit beroep de uitvoering daarvan niet kan opschorren, kan het besluit door de overheidsinstantie slechts worden genomen na advies door een bevoegde instantie

van het ontvangende land ten overstaan waarvan de betrokkene gebruik kan maken van zijn middelen tot verweer en zich kan laten bijstaan of vertegenwoordigen op de door de nationale wetgeving geregelde procedurevoorwaarden.

Deze bevoegde instantie moet een andere zijn dan die welke gerechtigd is om het besluit tot weigering van de afgifte van de verblijfsvergunning, tot weigering van de vernieuwing van deze vergunning of de maatregel tot verwijdering te nemen.

2. Van het besluit en van de redenen daarvan wordt vóór de uitvoering, behoudens in dringende gevallen, kennisgegeven aan de diplomatieke of consulaire diensten van de Lid-Staat waarvan de betrokkene onderdaan is.

Artikel 9

De richtlijn van de Raad van ... met betrekking tot het opstellen van de gemeenschappelijke lijst van de ziekten en gebreken op grond waarvan een Lid-Staat zich met recht kan verzetten tegen de toelating op zijn grondgebied van een werknemer die onderdaan is van een andere Lid-Staat en van de leden van zijn gezin, wordt ingetrokken.

Artikel 10

1. De Lid-Staten doen vóór 1 januari 1964 de nodige maatregelen in werking treden om de bepalingen van deze richtlijn na te komen en brengen die onmiddellijk ter kennis van de Commissie.

2. De Lid-Staten geven aan de Commissie, zo tijdig dat zij haar opmerkingen daarover kenbaar kan maken, kennis van alle ontwerpen van wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen die zij voornemens zijn vast te stellen met betrekking tot de onderwerpen waarop deze richtlijn van toepassing is.

Artikel 11

Deze richtlijn is gericht tot alle Lid-Staten.

Voor de Raad

De Voorzitter

BIJLAGE

bij de richtlijn betreffende de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende speciale maatregelen ten aanzien van de verplaatsing en het verblijf (artikel 56, lid 2)

A. Ziekten en gebreken die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren :

Besmettelijke door infectie of parasieten teweeggebrachte ziekten en gebreken :

— tot quarantaine aanleiding gevende ziekten en gebreken vermeld in het Internationaal Gezondheidsreglement no. 2 van 25 mei 1951 van de Wereldgezondheidsorganisatie,

- longtuberculose, open of slepende,
- syfilis,
- andere besmettelijke door infectie of parasieten teweeggebrachte ziekten en gebreken.

B. *Ziekten en gebreken die een gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid kunnen opleveren :*

1. Verslaafdheid aan vergiften,
2. Duidelijke toestand van psychose gepaard gaande met opwinding, delirium, hallucinaties of verwardheid alsmede ernstige geestelijke afwijkingen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Tijdens zijn XXVe zitting, gehouden te Brussel op 28/29 november 1962, heeft het Economisch en Sociaal Comité het volgende advies uitgebracht :

ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake het „Voorstel voor een richtlijn voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende speciale maatregelen ten aanzien van de verplaatsing en het verblijf, die echter gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid”

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het verzoek om advies van de Raad van Ministers der E.E.G. d.d. 24 juli 1962 inzake het „Voorstel voor een richtlijn voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende speciale maatregelen ten aanzien van de verplaatsing en het verblijf, die echter gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid”;

Gezien het besluit van het Bureau, genomen in toepassing van artikel 23 van het Reglement van Orde, de Gespecialiseerde Afdeling voor werkzaamheden anders dan in loondienst en diensten te belasten met de voorbereiding van een advies inzake dit voorstel,

Gezien artikel 56 van het Verdrag tot oprichting van de E.E.G.,

Gezien artikel 47 van Verordening no. 15 van de Raad van Ministers,

Gezien de richtlijn van de Raad d.d. 16 augustus 1961,

Gezien titel II van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging,

Gezien het advies van de Gespecialiseerde Afdeling voor werkzaamheden anders dan in loondienst en diensten,

Gezien het door de rapporteur voorgelegde rapport en de door het Comité tijdens zijn zitting d.d. 28 en 29 november 1962 gehouden beraadslagingen,

Overwegende dat de verwezenlijking van de integratie van de bevolking van de zes landen van de Gemeenschap van groot belang is;

Overwegende dat het van kracht worden van de onderhavige richtlijn een belangrijke schrede betekent op de weg naar de verwezenlijking van de doelstellingen van de Algemene Programma's voor de opheffing van de

beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten;

Overwegende dat de in de onderhavige richtlijn behandelde sociale aspecten terecht zowel betrekking hebben op de zelfstandigen als op de werknemers in loondienst,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT :

Het „Voorstel voor een richtlijn voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende speciale maatregelen ten aanzien van de verplaatsing en het verblijf, die echter gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid” wordt goedgekeurd onder voorbehoud van de volgende opmerkingen, aanbevelingen en wijzigingsvoorstellen :

Artikel 1

Hoewel het Comité zich rekenschap geeft van de grote juridische moeilijkheden die de verwezenlijking hiervan in de weg staan, acht het het wenselijk dat de mogelijkheid wordt bestudeerd om aan de Lid-Staten een aanbeveling te richten dat de richtlijn ook wordt toegepast op de staatlozen en de vluchtelingen die op het grondgebied van een van de Lid-Staten woonachtig zijn.

Artikel 2

Lid 3

Het Comité legt er de nadruk op dat de woorden „van bijzonder ernstige aard” moeten worden geïnterpreteerd aan de hand van hetgeen dienaangaande in de Memorie van

toelichting bij de richtlijn is gezegd, d.w.z. overeenkomstig „de praktijk die wordt gevolgd in verschillende nationale overeenkomsten”.

Artikel 6

Het Comité is van mening dat aan het einde van dit artikel de volgende woorden dienen te worden toegevoegd :

„hetgeen slechts in uitzonderingsgevallen als motief mag worden aangevoerd”.

Artikel 7

Het Comité is van mening, dat in artikel 7 de woorden „ten minste” een pleonasme inhouden en derhalve dienen te worden geschrapt.

Aldus besloten te Brussel op 28 november 1962.

De Voorzitter
van het
Economisch en Sociaal Comité
Émile ROCHE

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 25 februari 1964

betreffende de overgangsmaatregelen op het gebied van de werkzaamheden in de groothandel en van de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht

(64/222/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 54, lid 2, artikel 57, artikel 63, lid 2, en artikel 66,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging ⁽¹⁾, inzonderheid op titel V, tweede en derde alinea,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten ⁽²⁾, inzonderheid op titel VI, tweede en derde alinea,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽³⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽⁴⁾,

Overwegende dat ingevolge de Algemene Programma's niet slechts de beperkingen dienen te worden opgeheven, maar ook dient te worden nagegaan of de opheffing daarvan moet worden voorafgegaan door, vergezeld van of gevolgd door de wederzijdse erkenning van diploma's, certificaten en andere titels, alsmede door de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot de betrokken werkzaamheden en de uitoefening daarvan, en of eventueel in afwachting van die erkenning of coördinatie overgangsmaatregelen moeten worden genomen;

Overwegende dat op het gebied van de werkzaamheden in de groothandel en van de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht niet in alle Lid-Staten voorwaarden worden gesteld voor de toegang tot en de uitoefening van die werkzaamheden; dat in de Lid-Staten waar zulks wel het geval is slechts beperkte eisen gelden, te weten het bezit van een bewijs van vakbekwaamheid of een gelijkwaardig diploma, afgegeven op basis van wettelijke voorschriften;

Overwegende dat het niet mogelijk is gebleken, tegelijk met de opheffing van de bestaande discriminaties tot de voorgeschreven coördinatie over te gaan, daar er ter zake in sommige Lid-Staten slechts een beperkte en in andere Lid-Staten in het geheel geen wettelijke regeling bestaat; dat

⁽¹⁾ PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 36/62.

⁽²⁾ PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 32/62.

⁽³⁾ PB no. 84 van 4.6.1963, blz. 1578/63.

⁽⁴⁾ Zie blz. 862/64 van dit nummer.

deze coördinatie op een later tijdstip zal dienen te geschieden;

Overwegende dat het ook zonder een onmiddellijke coördinatie toch wenselijk blijkt, de totstandkoming van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten in de betrokken beroepen te bevorderen door het nemen van overgangsmaatregelen als bedoeld in de Algemene Programma's, zulks in de eerste plaats ten einde te vermijden dat de onderdanen van die Staten waar de toegang tot de betrokken werkzaamheden aan geen enkele voorwaarde is onderworpen extra worden gehinderd;

Overwegende dat de overgangsmaatregelen, ten einde aan deze gang van zaken het hoofd te bieden, hoofdzakelijk moeten inhouden dat in de ontvangende Staten waar de toegang tot de betrokken werkzaamheden is geregeld, de daadwerkelijke uitoefening van het beroep in het land van herkomst gedurende een redelijke en niet te verfalligende periode voor het verlenen van deze toegang als voldoende bewijs wordt erkend dat de betrokkene vakkennis bezit, gelijkwaardig aan die, welke van de eigen onderdanen wordt verlangd;

Overwegende dat voorts voor de staten, die de toegang tot de betrokken werkzaamheden niet afhankelijk stellen van enige wettelijke regeling, de mogelijkheid dient te worden geopend eventueel machtiging te verkrijgen om voor een of meer werkzaamheden van de onderdanen van andere Lid-Staten het bewijs te eisen dat zij de nodige vakbekwaamheid bezitten voor de uitoefening van de betrokken werkzaamheid in het land van herkomst, ten einde te voorkomen dat zich een buitensporig aantal personen naar deze staten begeeft, die niet zouden kunnen voldoen aan de in het land van herkomst gestelde voorwaarden voor de toegang tot de betreffende werkzaamheid en de uitoefening daarvan;

Overwegende dat dergelijke machtigingen slechts met grote voorzichtigheid mogen worden verleend, daar zij bij een te algemene toepassing een belemmering zouden kunnen vormen voor het vrije verkeer; dat het dan ook dienstig is de geldigheidsduur en het toepassingsgebied ervan te beperken en aan de Commissie de taak op te dragen machtiging tot het nemen van deze maatregelen te verlenen, zoals in het Verdrag over het algemeen wordt voorgeschreven met betrekking tot de toepassing van vrijwaringsmaatregelen;

Overwegende dat de in deze richtlijn vervatte maatregelen hun reden van bestaan verliezen, zodra de coördinatie van de voorwaarden voor de toegang tot de betrokken werkzaamheid en de uitoefening daarvan, alsmede de onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere verplichte titels hun beslag hebben gekregen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

1. De Lid-Staten nemen in de hieronder aangegeven omstandigheden de hierna volgende overgangsmaatregelen met betrekking tot de vestiging van de onder titel I van de Algemene Programma's genoemde natuurlijke personen en vennootschappen op hun grondgebied, alsmede met betrekking tot het verrichten van diensten door deze personen en vennootschappen op het gebied van de werkzaamheden in de groothandel en van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht.

2. De bedoelde werkzaamheden zijn die welke vallen onder de richtlijnen van de Raad van 25 februari 1964 betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor werkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren en van 25 februari 1964 betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht.

Artikel 2

Is in een Lid-Staat de toegang tot een in artikel 1, lid 2, genoemde werkzaamheid of de uitoefening daarvan afhankelijk gesteld van het bezit van algemene, handels- of vakkennis, dan beschouwt deze Lid-Staat als voldoende bewijs van die kennis de daadwerkelijke uitoefening van de betrokken werkzaamheid in een andere Lid-Staat als zelfstandige of bedrijfsleider gedurende een tijdvak van drie jaren, mits die werkzaamheid niet meer dan twee jaar vóór de datum van indiening van de in artikel 4, lid 2, bedoelde aanvraag werd beëindigd.

Artikel 3

1. Is in een Lid-Staat de toegang tot een in artikel 1, lid 2, genoemde werkzaamheid of de uitoefening daarvan niet afhankelijk gesteld van het bezit van algemene, handels- of vakkennis en ziet deze Lid-Staat zich gesteld voor ernstige schadelijke gevolgen voortvloeiende uit de toepassing van de in artikel 1, lid 2, bedoelde richtlijnen van de Raad, dan kan deze Lid-Staat de Commissie machtiging vragen gedurende een beperkte periode en voor één of meer bepaalde werkzaamheden van de onderdanen van de overige Lid-Staten, die deze werkzaamheid op zijn grondgebied willen uitoefenen, het bewijs te eisen dat zij voldoen aan de voorwaarden die voor de uitoefening daarvan, hetzij als zelfstandige, hetzij als bedrijfsleider, in het land van herkomst zijn gesteld.

Van deze mogelijkheid kan geen gebruik worden gemaakt ten aanzien van personen in wier land van herkomst voor de toegang tot de betrokken werkzaamheden geen bepaalde kennis wordt vereist, noch ten aanzien van hen die sedert ten minste vijf jaren in het ontvangende land verblijven.

2. Op met redenen omkleed verzoek van de belanghebbende Lid-Staat, stelt de Commissie onverwijld de voorwaarden voor en de wijze van toepassing van de in lid 1 van dit artikel bedoelde machtiging vast.

Artikel 4

1. Wordt geacht de werkzaamheid van bedrijfsleider in de zin van de artikelen 2 en 3 uit te oefenen, iedere persoon die in een industriële of handelsonderneming van de overeenkomstige bedrijfstak werkzaam is geweest :

a) als leider van het bedrijf of als leider van een filiaal;

b) als plaatsvervanger van de ondernemer of van de bedrijfsleider indien deze functie, wat de verantwoordelijkheid betreft, overeenkomt met die van de vertegenwoordigde ondernemer of bedrijfsleider.

2. Het bewijs dat aan de in artikel 2 of in artikel 3, lid 1, omschreven voorwaarden is voldaan, wordt geleverd door een door de bevoegde instantie of het bevoegde orgaan in het land van herkomst afgegeven verklaring die de belanghebbende overlegt ter staving van zijn verzoek om in het ontvangende land de betrokken werkzaamheid (werkzaamheden) te mogen uitoefenen.

3. De Lid-Staten wijzen binnen de in artikel 6 gestelde termijn de instanties en organisaties aan die voor de afgifte van bovenbedoelde verklaringen bevoegd zijn en stellen de overige Lid-Staten en de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

Artikel 5

De bepalingen van deze richtlijn blijven van toepassing totdat de voorschriften betreffende de coördinatie van de nationale regelingen voor de toegang tot en de uitoefening van de betrokken werkzaamheden in werking treden.

Artikel 6

Binnen een termijn van zes maanden volgende op de kennisgeving van deze richtlijn treffen de Lid-Staten de nodige maatregelen voor het volgen van deze richtlijn en stellen de Commissie onmiddellijk in kennis van deze maatregelen.

Artikel 7

De Lid-Staten dragen zorg voor kennisgeving aan de Commissie van de tekst van de nationale bepalingen van wezenlijk belang, welke zij op het door deze richtlijn bestreken gebied vaststellen.

Artikel 8

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 25 februari 1964.

Voor de Raad

De Voorzitter

H. FAYAT

RAADPLEGING VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de overgangsmatregelen voor de groothandel en de werkzaamheden van tussenpersonen

A. VERZOEK OM ADVIES

Tijdens zijn 97e zitting van 25/26 februari 1963 heeft de Raad besloten, overeenkomstig de artikelen 54, lid 2, en 63, lid 2, van het Verdrag, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen aangaande het Commissievoorstel voor een richtlijn

betreffende de overgangsmaatregelen op het gebied van de werkzaamheden in de groothandel en van de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht.

Met een brief d.d. 28 februari 1963 heeft de heer Eugène Schaus, Voorzitter van de Raad, het verzoek om advies over deze hierna opgenomen tekst aan de heer E. Roche, Voorzitter van het Economisch en Sociaal Comité, gezonden.

**Ontwerp-richtlijn
betreffende de opzet van de overgangsmaatregelen
op het gebied van de zelfstandige beroepswerkzaamheden
in de groothandel en van de tussenpersonen
in handel en industrie (bemiddelingsberoepen)
(Artikelen 54 en 63)**

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP.

Gelet op de bepalingen van het Verdrag, en met name op artikel 54, lid 2, en artikel 63, lid 2,

Gelet op de bepalingen van het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging, en met name op titel V, tweede en derde alinea,

Gelet op de bepalingen van het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten, en met name op titel VI, tweede en derde alinea,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat ingevolge de algemene programma's niet slechts de beperkingen dienen te worden opgeheven, maar ook dient te worden nagegaan of de opheffing daarvan moet worden voorafgegaan door, vergezeld van of gevolgd door de onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere titels, alsmede door de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot de betrokken werkzaamheden en de uitoefening daarvan, en of eventueel in afwachting van die erkenning of coördinatie overgangsmaatregelen moeten worden genomen;

Overwegende dat op het gebied van de beroepswerkzaamheden in de groothandel en van de tussenpersonen in handel en industrie niet in alle Lid-Staten voorwaarden worden gesteld voor de toegang tot en de uitoefening van die werkzaamheden, en dat in de Lid-Staten waar zulks wel het geval is slechts beperkte eisen gelden, zoals het bezit van een bewijs van vakbekwaamheid of een gelijkwaardig diploma, afgegeven op basis van wettelijke voorschriften;

Overwegende dat het niet noodzakelijk noch mogelijk is gebleken, tegelijk met de opheffing van de bestaande discriminaties tot de voorgeschreven coördinatie over te gaan, daar er ter zake in sommige Lid-Staten slechts een beperkte en in andere Lid-Staten in het geheel geen wettelijke regeling bestaat; dat deze coördinatie op een later tijdstip zal dienen te geschieden; dat hetzelfde geldt ten aanzien van de onderlinge erkenning van de titels waarvan in sommige staten de toegang tot de bovenbedoelde werkzaamheden afhankelijk is gesteld, aangezien de eisen in verband met deze titels niet kunnen gelden als met elkander vergelijkbare eisen, zolang een coördinatie van de algemene voorwaarden voor de toegang tot de beroepswerkzaamheden niet heeft plaatsgevonden;

Overwegende dat het ook zonder een onmiddellijke coördinatie toch wenselijk blijkt, de totstandkoming van het recht van vestiging en van het vrij verrichten van diensten in de betrokken beroepen te bevorderen door het

nemen van de overgangsmaatregelen die op grond van de algemene programma's kunnen worden toegepast, zulks voornamelijk met het oog op het ontbreken van enige wettelijke regeling in sommige Lid-Staten, en om te vermijden dat deze omstandigheid enerzijds een extra belemmering vormt voor de onderdanen van die staten waar de toegang tot de betrokken werkzaamheden aan geen enkele voorwaarde is onderworpen, en anderzijds leidt tot een unilaterale liberalisatie van de vestiging en de diensten in die staten waar geen wettelijke regeling bestaat, wat ten voordele zou strekken van personen die niet in staat waren te voldoen aan de in hun land van herkomst geldende voorwaarden voor de toegang tot en de uitoefening van die werkzaamheden;

Overwegende dat ter voorkoming van deze gang van zaken de overgangsmaatregelen het volgende moeten inhouden :

— de ontvangende staten waar de toegang tot de betrokken werkzaamheden wettelijk is geregeld, erkennen de werkelijke uitoefening van het beroep in het land van herkomst gedurende een redelijke en niet te ver af liggende periode als voldoende bewijs dat de betrokkene de vakkenbezit die van de eigen onderdanen wordt verlangd;

— een staat die de toegang tot de betrokken werkzaamheden niet afhankelijk stelt van enige wettelijke regeling wordt eventueel gemachtigd, van de onderdanen van andere Lid-Staten het bewijs te eisen dat zij de nodige vakbekwaamheid bezitten voor de uitoefening van de betrokken beroepswerkzaamheid in het land van herkomst;

Overwegende dat de overgangsmaatregelen betreffende dit laatste punt slechts met grote voorzichtigheid mogen worden genomen, daar zij de opheffing van de discriminaties gedeeltelijk te niet doen en derhalve — als zij algemeen werden toegepast — een belemmering zouden kunnen vormen voor het vrije verkeer; dat het dan ook dienstig is de geldigheidsduur en het toepassingsgebied ervan te beperken en er op toe te zien dat met de belangen van de Gemeenschap en met die van de andere Lid-Staten rekening wordt gehouden, door aan de Commissie de taak op te dragen machtiging tot het nemen van deze maatregelen te verlenen, zoals in het Verdrag over het algemeen wordt voorgeschreven met betrekking tot de toepassing van vrijwaringsmaatregelen;

Overwegende dat de in deze richtlijn vervatte maatregelen hun reden van bestaan verliezen zodra de coördinatie van de voorwaarden voor de toegang tot en de uitoefening van het beroep alsmede de onderlinge erkenning van de vereiste diploma's, certificaten en andere titels hun beslag hebben gekregen; dat zij bovendien in ieder geval aan het einde van de overgangsperiode opgeheven moeten zijn, daar zij na dat tijdstip niet in de plaats kunnen treden van de verplichting om de uitdrukkelijk door het Verdrag voorgeschreven maatregelen toe te passen, t.w. de coördinatie van de nationale regelingen en de onderlinge erkenning van de titels die in ieder land worden vereist voor de toegang tot de betrokken werkzaamheid anders dan in loondienst en de uitoefening daarvan, als dit nodig mocht blijken om de toegang tot en de uitoefening van deze werkzaamheid te vergemakkelijken;

Overwegende dat de in deze richtlijn beoogde maatregelen natuurlijk in geen dele afbreuk doen aan de richtlijnen van de Raad van en van die er toe strekken in de Lid-Staten, waar aan de eigen onderdanen voor-

waarden worden gesteld voor de toegang tot en de uitoefening van het beroep, tot algehele opheffing van alle beperkingen te komen ten behoeve van de onderdanen van de overige Lid-Staten, die aan de bedoelde voorwaarden voldoen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

1. De Lid-Staten nemen onder de aangegeven voorwaarden de hierna volgende overgangsmaatregelen met betrekking tot de vestiging van de onder titel I van de algemene programma's genoemde natuurlijke personen en vennootschappen op hun grondgebied, en het verrichten van diensten door deze personen en vennootschappen op het gebied van de zelfstandige beroepswerkzaamheden in de groothandel en van de tussenpersonen in handel en industrie.

2. De bedoelde werkzaamheden zijn die welke worden omschreven in de richtlijnen van de Raad van resp betreffende de opheffingen van de discriminerende beperkingen.

3. De bepalingen van deze richtlijn zijn evenwel niet van toepassing op de handel in vergiftige producten, vergiftige fyto-sanitaire producten en ziekteverwekkende agentia.

Artikel 2

1. Is in een Lid-Staat de toegang tot een in artikel 1, lid 2, bedoelde werkzaamheid of de uitoefening daarvan afhankelijk gesteld van het bezit van algemene, handels- of vakkenis, dan beschouwt deze Lid-Staat als voldoende bewijs van die kennis de werkelijke uitoefening van de betreffende werkzaamheid in een andere Lid-Staat :

a) hetzij als zelfstandige of bedrijfsleider gedurende drie achtereenvolgende jaren, op voorwaarde dat de betrokkene die werkzaamheid niet sedert meer dan twee jaar heeft stopgezet op de datum waarop de in lid 3 hieronder bedoelde aanvraag wordt ingediend;

b) hetzij als zelfstandige gedurende de twee jaren die onmiddellijk voorafgaan aan de datum waarop die aanvraag wordt ingediend.

2. Onder bedrijfsleider in de zin van lid 1 a), wordt verstaan iedere persoon die in een industriële of handelsonderneming van de overeenkomstige bedrijfstak werkzaam is geweest :

a) als leider van het bedrijf of als leider van een filiaal;

b) als plaatsvervanger van de bedrijfsleider indien deze functie, wat de economische en commerciële verantwoordelijkheid betreft, overeenkomt met die van de vertegenwoordigde ondernemer of bedrijfsleider.

3. De Lid-Staat verleent de vergunning tot het uitoefenen van de betrokken werkzaamheid op aanvraag van de belanghebbende; deze aanvraag moet vergezeld zijn van een verklaring dat het beroep in het land van herkomst werkelijk is uitgeoefend overeenkomstig de in lid 1 genoemde voorwaarden. Deze verklaring wordt afgegeven door de daartoe in het land van herkomst aangewezen instantie.

Artikel 3

1. Als in een Lid-Staat de toegang tot een in artikel 1, lid 2, genoemde werkzaamheid of de uitoefening daarvan niet afhankelijk is gesteld van het bezit van algemene, handels- of vakkenis en deze Lid-Staat op grond van de

richtlijnen van de Raad van resp gehouden is de bestaande discriminerende beperkingen op te heffen, dan kan aan deze staat op zijn verzoek door de Commissie machtiging worden verleend om gedurende een beperkte periode en voor een of meer bepaalde werkzaamheden van de onderdanen van de overige Lid-Staten, die deze werkzaamheden op zijn grondgebied willen uitoefenen, het bewijs te eisen dat zij voldoen aan de voorwaarden die voor de uitoefening daarvan in het land van herkomst zijn gesteld. De Commissie stelt de voorwaarden en de werkwijze met betrekking tot deze machtiging vast, en met name de geldigheidsduur ervan.

Van deze mogelijkheid kan geen gebruik worden gemaakt ten aanzien van personen in wier land van herkomst voor de toegang tot de betreffende werkzaamheden geen bepaalde kennis wordt vereist.

2. In geval van toepassing van lid 1 van dit artikel geeft de Lid-Staat steeds een vergunning af voor het uitoefenen van de betrokken werkzaamheid op eenvoudige overlegging door de belanghebbende, van een verklaring van de daartoe in het land van herkomst aangewezen instantie, waaruit blijkt dat de betrokkene het recht heeft de betreffende werkzaamheid in dat land uit te oefenen.

Artikel 4

De in artikel 2 omschreven maatregelen blijven gedurende de overgangsperiode van kracht totdat voorschriften zijn uitgevaardigd betreffende de coördinatie van de nationale regelingen voor de toegang tot en de uitoefening van de betrokken werkzaamheden alsmede betreffende de onderlinge erkenning van de titels.

De geldigheidsduur van de in artikel 3 bedoelde maatregelen mag de in de vorige alinea omschreven termijn niet overschrijden.

Artikel 5

De Lid-Staten geven elkander alle dienstige inlichtingen betreffende de instanties die zij voor de afgifte van de in artikel 2, lid 3 en in artikel 3, lid 2, genoemde verklaringen aanwijzen. Zij zenden een lijst van deze instanties aan de Commissie.

Artikel 6

Binnen zes maanden na kennisgeving van deze richtlijn nemen de Lid-Staten de voor de toepassing ervan vereiste maatregelen; zij stellen de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

Artikel 7

Iedere Lid-Staat die na de kennisgeving van deze richtlijn wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot de bedoelde werkzaamheden wil invoeren of daarin belangrijke wijzigingen wil aanbrengen, is gehouden ten behoeve van de onderdanen van de overige Lid-Staten maatregelen voor de toepassing van deze richtlijn te nemen.

Bovendien wordt de Commissie tijdig van het desbetreffende ontwerp in kennis gesteld om haar opmerkingen dienaangaande te kunnen formuleren.

Artikel 8

Deze richtlijn is tot alle Lid-Staten gericht.

Voor de Raad

De Voorzitter

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Tijdens zijn XXVIIe zitting, gehouden te Brussel op 27/28/29 maart 1963, heeft het Economisch en Sociaal Comité het volgende advies uitgebracht :

ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake de „Richtlijn van de Raad betreffende de opzet van de overgangsmatregelen op het gebied van de zelfstandige beroepswerkzaamheden in de groothandel en van de tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen)“

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het door de Raad van Ministers van de Europese Economische Gemeenschap op 27 februari 1963 ingediende verzoek om advies inzake het voorstel voor een „Richtlijn van de Raad betreffende de opzet van de overgangsmatregelen op het gebied van de zelfstandige beroepswerkzaamheden in de groothandel en van de tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen)“,

Gezien artikel 54, lid 2, en 63, lid 2, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het „Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging“ (doc. CES 20/61 d.d. 2 februari 1961),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het „Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten“ (doc. CES 19/61 d.d. 2 februari 1961),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het voorstel voor een „Richtlijn betreffende de wijze waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor beroepswerkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren, kunnen worden verwezenlijkt“ (doc. CES 42/63 d.d. 4 februari 1963),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het voorstel voor een „Richtlijn betreffende de wijze waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen) kunnen worden verwezenlijkt“ (doc. CES 43/63 d.d. 4 februari 1963);

Gezien artikel 23 van het Reglement van Orde van het Comité,

Gezien het advies van de Gespecialiseerde Afdeling voor werkzaamheden anders dan in loondienst en diensten (doc. CES 98/63 fin.),

Gezien het door de rapporteur, de heer Hieronimi, opgestelde rapport, en de beraadslagingen van het Economisch en Sociaal Comité tijdens de XXVIIe zitting (vergadering van 27 maart 1963),

Overwegende dat het opheffen van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten in de groothandel en in de bemiddelingsberoepen op zichzelf niet voldoende is om het vrije verkeer in de zin van artikel 52 t/m 66 van het Verdrag tot stand te brengen,

Overwegende dat daarentegen de bestaande toelatingsbepalingen de buitenlanders, die hun beroepswerkzaamheden willen uitoefenen, in veel sterkere mate in de weg zouden kunnen staan bij de toegang tot en de uitoefening van hun beroep dan de eigen onderdanen; dat deze belem-

meringen zo spoedig mogelijk, op grond van richtlijnen voor de coördinatie en de erkenning van diploma's, certificaten en andere titels, uit de weg geruimd moeten worden,

Overwegende dat de coördinatie van de bepalingen voor de toegang tot de beroepen in de groothandel en tot de bemiddelingsberoepen betrekking moet hebben op wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen waardoor de toelating afhankelijk wordt gemaakt van het resultaat van een administratieve procedure, die het onderzoeken van de economische behoefte ten doel heeft,

Overwegende dat deze later tot stand te brengen coördinatie op doeltreffende wijze door overgangsmatregelen voorbereid kan en moet worden,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT :

Het voorstel voor een „Richtlijn van de Raad betreffende de opzet van de overgangsmatregelen op het gebied van de zelfstandige beroepswerkzaamheden in de groothandel en van de tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen)“ wordt goedgekeurd onder voorbehoud van onderstaande opmerkingen, suggesties en wijzigingsvoorstellen :

1. De Gespecialiseerde Afdeling acht het zeer belangrijk dat genoemde richtlijn zo spoedig mogelijk en wel gelijktijdig met de „Richtlijn betreffende de wijze waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor beroepswerkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren, kunnen worden verwezenlijkt“ en de „Richtlijn betreffende de wijze waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen) kunnen worden verwezenlijkt“ wordt uitgevaardigd en in de afzonderlijke Lid-Staten van kracht wordt.

2. De Gespecialiseerde Afdeling spreekt de wens uit dat de Commissie reeds vóór het einde van de overgangstijd en wel zo spoedig mogelijk voorstellen voor een coördinatie op grond van artikel 57, lid 2, van het Verdrag zal doen. Ook de kwestie van het brengen van eenheid in de voor de handelsreizigers geldende voorschriften mag niet buiten beschouwing worden gelaten.

3. De Afdeling is van mening, dat in de bepalingen voor de toegang tot de beroepen in de groothandel of de bemiddelingsberoepen een eventuele afgifte van een vergunning, die zou worden verlangd, niet afhankelijk mag worden gesteld van het aantal der in de betreffende branche bestaande ondernemingen.

4. Naar de mening van de Gespecialiseerde Afdeling zou artikel 3 op zichzelf voor de groothandel overbodig kunnen lijken. Wanneer zij hiermee desondanks akkoord gaat, doet zij dit slechts met het oog op de begrijpelijke wens

van de Commissie, dat in de richtlijnen voor de uitvoering van de Algemene Programma's een vrijwaringsclausule wordt voorzien. De Afdeling vertrouwt er echter op dat de Commissie aan de Lid-Staten alleen vergunningen in de zin van artikel 3 zal afgeven, wanneer de noodzakelijkheid daartoe is aangetoond.

5. Met inachtneming van de in het rapport gegeven motivering stelt de Afdeling de volgende wijzigingen voor :

a) *Voorlaatste overweging* (blz. 3, laatste alinea van het voorstel van de Commissie) :

De Duitse en Franse tekst dienen te worden aangepast aan de Italiaanse en Nederlandse, die ongewijzigd blijven.

b) *Artikel 2, lid 2* :

De Duitse tekst van lid 2 van artikel 2 dient te worden aangepast aan de Franse, Italiaanse en Nederlandse, die ongewijzigd blijven.

Aldus besloten te Brussel op 27 maart 1963.

De Voorzitter
van het
Economisch en Sociaal Comité
Émile ROCHE

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 25 februari 1964

betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor de werkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren

(64/223/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 54, leden 2 en 3, en 63, leden 2 en 3,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging ⁽¹⁾, inzonderheid op titel IV A,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten ⁽²⁾, inzonderheid op titel V C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽³⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽⁴⁾,

Overwegende dat de Algemene Programma's voorschrijven dat elke op de nationaliteit gebaseerde discriminerende behandeling bij de vestiging

en het verrichten van diensten in de groothandel vóór het einde van het tweede jaar van de tweede etappe dient te zijn opgeheven;

Overwegende dat de groothandel in geneesmiddelen en farmaceutische produkten en die in steenkool niet onder deze richtlijn vallen; dat deze werkzaamheden volgens de Algemene Programma's op een later tijdstip zullen worden geliberaliseerd;

Overwegende dat deze richtlijn evenmin van toepassing is op de groothandel in giftige produkten en ziekteverwekkende agentia; dat gebleken is dat zich in verband met de in de Lid-Staten geldende wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen ten aanzien van deze werkzaamheden bijzondere problemen voordoen met betrekking tot de bescherming van de volksgezondheid;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging, de beperkingen inzake de bevoegdheid zich aan te sluiten bij beroeps- en bedrijfsorganisaties, voor zover de werkzaamheden van de betrokkene de uitoefening van deze bevoegdheid medebrengen, moeten worden opgeheven;

Overwegende dat de regeling voor de werknemers in loondienst, die degene die de dienst verricht

⁽¹⁾ PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 36/62.

⁽²⁾ PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 32/62.

⁽³⁾ PB no. 33 van 4.3.1963, blz. 466/63.

⁽⁴⁾ Zie blz. van 868/64 dit nummer.

vergezellen of voor rekening van deze laatste handelen, valt onder de maatregelen die worden getroffen uit hoofde van de artikelen 48 en 49 van het Verdrag;

Overwegende dat afzonderlijke richtlijnen, toepasselijk op alle niet in loondienst verrichte werkzaamheden, zullen worden vastgesteld met betrekking tot de bepalingen voor de toelating en het verblijf van de begunstigden, alsmede, voor zover nodig, richtlijnen voor de coördinatie van de waarborgen die de Lid-Staten eisen van vennootschappen ter bescherming van de belangen van vennoten en van derden;

Overwegende dat voor de toepassing van de bepalingen betreffende het recht van vestiging en het vrij verrichten van diensten de gelijkstelling van vennootschappen met natuurlijke personen die onderdaan zijn van de Lid-Staten, alleen onderworpen is aan de in artikel 58 genoemde voorwaarden en eventueel aan de voorwaarde van een daadwerkelijk en duurzaam verband met de economie van een Lid-Staat, en dat derhalve geen enkele bijkomende voorwaarde — met name geen enkele speciale vergunning — die niet van de nationale vennootschappen wordt geëist voor het uitoefenen van een economische werkzaamheid, mag worden geëist om van deze bepalingen gebruik te kunnen maken; dat deze gelijkstelling echter geen afbreuk doet aan de bevoegdheid der Lid-Staten om te eisen dat vennootschappen in hun land optreden onder de benaming, gebezigd in de wetgeving van de Lid-Staat, in overeenstemming waarmede zij zouden zijn opgericht, en op de door hen in de ontvangende Lid-Staat gebezigde handelspapieren het bedrag van het geplaatst kapitaal vermelden;

Overwegende bovendien dat in sommige Lid-Staten de groothandel in verschillende produkten geregeld wordt door bepalingen omtrent de toegang tot het beroep en dat andere Lid-Staten dergelijke regelingen eventueel zullen invoeren; dat derhalve, ten einde de toegang tot het beroep en de uitoefening daarvan voor onderdanen van de andere Lid-Staten te vergemakkelijken, in een afzonderlijke richtlijn bepaalde overgangsmaatregelen zijn opgenomen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

De Lid-Staten heffen ten behoeve van de in titel I van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten genoemde natuurlijke personen en vennootschappen, hierna begunstigden genoemd, de onder titel III van die Programma's bedoelde beperkingen op ten aanzien van de toegang tot en de uitoefening van de in artikel 2 genoemde werkzaamheden.

Artikel 2

1. De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing op niet in loondienst verrichte werkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren, met uitzondering van die welke ressorteren onder de groothandel in geneesmiddelen en farmaceutische produkten, in giftige produkten en ziekteverwekkende agentia en in steenkool (groep ex 611).

2. Werkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren in de zin van deze richtlijn zijn werkzaamheden verricht door: iedere natuurlijke persoon of vennootschap die er zijn beroep van maakt geregeld goederen op eigen naam en voor eigen rekening te kopen en weder te verkopen, hetzij aan handelaren, groot- of kleinhandelaren, hetzij aan verwerkers, hetzij aan bedrijfsmatige verbruikers of grootverbruikers.

De goederen kunnen weder worden verkocht in dezelfde staat of na in de groothandel gebruikelijke verwerking, behandeling of verpakking.

De werkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren kunnen worden uitgeoefend in de vorm van binnenlandse handel, invoer-, uitvoer- of doorvoerhandel.

Artikel 3

1. De Lid-Staten heffen de beperkingen op, welke met name :

a) de begunstigden verhinderen zich in het ontvangende land te vestigen of daar diensten te verrichten onder dezelfde voorwaarden en met gelijke rechten als de onderdanen van dat land;

b) voortvloeien uit een administratieve handelwijze die ten gevolge heeft dat op de begunstigden, in vergelijking tot de nationale onderdanen, een discriminerende behandeling wordt toegepast.

2. Onder de op te heffen beperkingen komen in het bijzonder voor die, welke zijn vervat in de bepalingen die voor de begunstigden op de volgende wijze een verbod of beperking inhouden van de vestiging of het verrichten van diensten :

a) *In Duitsland :*

— door de verplichting in het bezit te zijn van een beroepskaart voor handelsreiziger (Reisegewerbekarte) voor het bezoeken van derden in het kader van de commerciële werkzaamheid van deze laatsten. (Gewerbeordnung art. 55 d, van 5 februari 1960, Bundesgesetzblatt I, blz. 61, met rectificatie op blz. 92); verordening van 30 november 1960 (Bundesgesetzblatt I, blz. 871);

— door het eisen van een vergunning van buitenlandse rechtspersonen die op het grondgebied van de Bondsrepubliek werkzaamheden

willen verrichten (art. 12 Gewerbeordnung en art. 292 Aktiengesetz).

b) *In België* : door de verplichting in het bezit te zijn van een beroepskaart (K.B. no. 62, van 16 november 1939, B.S. van 17 december 1945, B.S. van 11 maart 1954);

c) *In Frankrijk* : door de verplichting in het bezit te zijn van een legitimatiebewijs als buitenlands handelaar (carte d'identité d'étranger commerçant) (wetsbesluit 12 november 1938, besluit van 2 februari 1939, wet van 8 oktober 1940, wet van 10 april 1954, besluit no. 59-852 van 9 juli 1959);

d) *In Luxemburg* : door de beperkte duur van de aan buitenlanders verleende vergunning, bedoeld in artikel 21 van de Luxemburgse wet van 2 juni 1962 (Mémorial A no. 31 van 19 juni 1962).

Artikel 4

1. De Lid-Staten zien erop toe dat de door deze richtlijn begunstigen het recht hebben zich aan te sluiten bij beroeps- en bedrijfsorganisaties onder dezelfde voorwaarden en met dezelfde rechten en verplichtingen als de eigen onderdanen.

2. In geval van vestiging brengt het recht van aansluiting mede het recht binnen de beroeps- en bedrijfsorganisatie verkiesbaar of benoembaar te zijn in een bestuursfunctie. Deze bestuursfuncties kunnen echter aan de nationale onderdanen worden voorbehouden, wanneer de betrokken organisatie uit hoofde van een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling deelneemt aan de uitoefening van het openbaar gezag.

3. In het Groothertogdom Luxemburg houdt het lidmaatschap van de Kamer van Koophandel voor de door deze richtlijn begunstigen niet het recht in deel te nemen aan de verkiezing van de bestuursorganen.

Artikel 5

De Lid-Staten verlenen aan diegenen van hun onderdanen, die zich voor het verrichten van een van de in artikel 2 omschreven werkzaamheden naar een andere Lid-Staat begeven, geen steun

waardoor de voorwaarden voor vestiging kunnen worden vervalst.

Artikel 6

1. Indien een ontvangende Lid-Staat van zijn onderdanen voor de toegang tot een van de in artikel 2 omschreven werkzaamheden een bewijs van betrouwbaarheid en het bewijs dat er voorheen geen faillissement heeft plaatsgehad, of slechts een van beide bewijzen eist, erkent deze Lid-Staat als voldoende bewijs voor de onderdanen der andere Lid-Staten het overleggen van een uittreksel uit het strafregister of, bij het ontbreken daarvan, een gelijkwaardig document, afgegeven door een bevoegde rechterlijke of overheidsinstantie van het land van oorsprong of van herkomst, waaruit blijkt dat aan deze eisen is voldaan.

2. Indien er voor het feit dat er geen faillissement heeft plaatsgehad geen document wordt afgegeven door het land van oorsprong of herkomst, kan dit worden vervangen door een door betrokkene onder ede afgelegde verklaring ten overstaan van een rechterlijke of overheidsinstantie, een notaris of een bevoegde beroeps- of bedrijfsorganisatie in het land van oorsprong of herkomst.

3. De overeenkomstig de leden 1 en 2 afgegeven documenten mogen bij overlegging niet ouder zijn dan drie maanden.

4. De Lid-Staten wijzen binnen de in artikel 7 gestelde termijn de instanties en organisaties aan, die voor de afgifte van bovenbedoelde documenten bevoegd zijn, en stellen de overige Lid-Staten en de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

Artikel 7

Binnen een termijn van zes maanden volgende op de kennisgeving van deze richtlijn treffen de Lid-Staten de nodige maatregelen voor het volgen van deze richtlijn en stellen de Commissie onmiddellijk in kennis van deze maatregelen.

Artikel 8

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 25 februari 1964.

Voor de Raad

De Voorzitter

H. FAYAT

RAADPLEGING VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ
inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de groothandel

A. VERZOEK OM ADVIES

Tijdens zijn 79e zitting van 24/25 september 1962 heeft de Raad besloten, overeenkomstig de artikelen 54, lid 2, en 63, lid 2, van het Verdrag, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen aangaande het Commissievoorstel voor een richtlijn betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor de werkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren.

Met een brief d.d. 10 oktober 1962 heeft de heer E. Colombo, Voorzitter van de Raad, het verzoek om advies over deze hierna opgenomen tekst aan de heer E. Roche, Voorzitter van het Economisch en Sociaal Comité, gezonden.

Ontwerp-richtlijn
betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van
vestiging en het vrij verrichten van diensten voor
beroepswerkzaamheden welke onder de groothandel
ressorteren

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE
 GEMEENSCHAP,

Gelet op de bepalingen van het Verdrag en met name op de artikelen 54, leden 2 en 3, en 63, leden 2 en 3,

Gelet op de bepalingen van het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en met name op titel IV-A,

Gelet op de bepalingen van het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten en met name op titel V-C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat de algemene programma's voorschrijven dat elke op de nationaliteit gebaseerde discriminerende behandeling bij de vestiging en het verrichten van diensten in de groothandel vóór het einde van het tweede jaar van de tweede etappe dient te zijn opgeheven;

Overwegende dat de groothandel een van de sectoren vormt, waarin de vrijheid van vestiging een bijzonder nuttige bijdrage zal leveren tot de ontwikkeling van het handelsverkeer en dat de liberalisatie daarvan derhalve zo spoedig mogelijk tot stand moet worden gebracht, overeenkomstig de resolutie van de Raad van 18 december 1961 betreffende de versnelde uitvoering van het algemeen programma op het gebied van de vestiging;

Overwegende dat ter waarborging van een juiste toepassing van deze richtlijn haar werkingssfeer dient te worden bepaald door een nauwkeurige omschrijving van wat moet worden verstaan onder „werkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren”,

Overwegende dat de groothandel in medische en farmaceutische produkten of in steenkool niet onder deze richtlijn valt, omdat deze werkzaamheden volgens de algemene programma's op een later tijdstip moeten worden geliberaliseerd;

Overwegende dat wanneer het vrij verrichten van diensten in de groothandel gepaard gaat met een verplaatsing naar het land van degene voor wie de diensten

worden verricht, de opheffing wordt verondersteld van alle beperkingen ten gunste, zowel van hen die de diensten verrichten als van de werknemers die in hun dienst zijn, welke hen vergezellen of voor hun rekening arbeid verrichten, en dat deze werknemers, in ieder geval wanneer zij slechts tijdelijk verblijven in het land van degene voor wie de diensten worden verricht, hun economische en juridische bindingen met het land van hun werkgever blijven behouden en derhalve thans reeds kunnen worden ontheven van de verplichting een werkvergunning te verkrijgen, voor zover deze voor werknemers in loondienst althans nog bestaat;

Overwegende voorts dat speciale richtlijnen zullen worden vastgesteld, die in het algemeen toepasselijk zijn op alle niet in loondienst verrichte werkzaamheden, met betrekking tot de voorwaarden voor de toelating en het verblijf van de begunstigten, alsmede, voor zover nodig, richtlijnen voor de coördinatie van de waarborgen die de Lid-Staten eisen van vennootschappen ter bescherming van de belangen van vennoten en van derden;

Overwegende bovendien dat in sommige Lid-Staten de groothandel in verscheidene produkten geregeld is door bepalingen omtrent de toegang tot het beroep en in andere Lid-Staten dergelijke regelingen worden voorbereid, en dat derhalve bepaalde overgangsmaatregelen ter vergemakkelijking van de toegang tot het beroep en de uitoefening daarvan door onderdanen van de andere Lid-Staten in een afzonderlijke richtlijn moeten worden opgenomen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

De Lid-Staten heffen ten behoeve van de in titel I van de algemene programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten genoemde natuurlijke en rechtspersonen, hierna begunstigten genoemd, de onder titel III van die programma's opgesomde beperkingen ten aanzien van de toegang tot en de uitoefening van de in artikel 2 genoemde werkzaamheden op.

Artikel 2

1. De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing op niet in loondienst verrichte werkzaamheden, welke onder de groothandel ressorteren, zoals deze zijn opgesomd in bijlage I van het algemene programma voor de opheffing

van de beperkingen van de vrijheid van vestiging onder groep ex 611.

2. Groothandelaar in de zin van deze richtlijn is iedere natuurlijke of rechtspersoon die er zijn beroep van maakt, geregeld goederen op eigen naam en voor eigen rekening te kopen en weder te verkopen, hetzij aan andere handelaren, grossiers of kleinhandelaren, hetzij aan verwerkers, industriële verbruikers en andere grootverbruikers. De goederen kunnen weder worden verkocht in dezelfde staat of na verwerking, behandeling of verpakking als in de groothandel gebruikelijk. In de zin van deze richtlijn kan de groothandel worden gedreven in de vorm van binnenlandse handel, uitvoer, invoer- of doorvoerhandel.

Artikel 3

Deze richtlijn is niet van toepassing op de groothandel in medische en farmaceutische producten of in steenkool.

Artikel 4

1. De Lid-Staten heffen de beperkingen op :

a) waardoor de begunstigen worden verhinderd zich in het ontvangende land te vestigen of daar diensten te verrichten op de zelfde voorwaarden en met gelijke rechten als de onderdanen van dat land;

b) waardoor in verband met een administratieve handelwijze de begunstigen worden onderworpen aan een discriminerende behandeling ten opzichte van de eigen onderdanen.

2. Onder de op te heffen beperkingen komen met name voor die welke zijn vervat in de bepalingen die voor de begunstigen op de volgende wijze een verband of beperking inhouden ten aanzien van de vestiging of het verrichten van diensten :

a) in *Duitsland* :

Het eisen van een handelsreizigersberoepskaart (Reisegewerbekarte) voor het bezoeken van derden in het kader van de commerciële werkzaamheden (Gew. 0. art. 55 d, van 5-2-1960 (BGBI. I, blz. 61, met rectificatie op blz. 92); Verordening van 30 november 1960 (BGBI. I, blz. 871).

Het eisen van een speciale vergunning van buitenlandse rechtspersonen die op het grondgebied van de Bondsrepubliek beroepswerkzaamheden willen verrichten (Art. 12 Gew. 0. en art. 292 Aktiengesetz);

b) in *België* : de verplichting een beroepskaart te bezitten (K.B. no. 62, van 16-11-1939, M.B. 17-12-1945);

c) in *Frankrijk* : de verplichting een legitimatiebewijs als buitenlands handelaar (carte d'identité d'étranger commerçant) te bezitten (wetsbesluit 12-11-1938, besluit van 2-2-1939, wet van 8-10-1940, wet van 10-4-1954, Besluit no. 59-852 van 9-7-1959);

d) in *Italië* : de bijzondere voorwaarde waaraan buitenlanders moeten voldoen om van de „questore” de speciale vergunning voor bepaalde producten te verkrijgen (verzameltekst van de wetten op de openbare veiligheid, artikel 127 — K.B. 773 van 18-6-1931);

e) in *Nederland* : de voorwaarden betreffende nationaliteit of woonplaats die in sommige voorschriften betreffende de toelating tot het beroep (erkenningssystemen) worden gesteld voor de toegang tot de groothandel in sommige landbouwproducten.

Artikel 5

De Lid-Staten verlenen aan diegenen van hun onderdanen, welke zich naar een andere Lid-Staat begeven om daar een van de in artikel 2 omschreven werkzaamheden te gaan verrichten, geen steun waardoor de voorwaarden voor de vestiging kunnen worden vervalst.

Artikel 6

Indien in de ontvangende Lid-Staat van de eigen onderdanen voor de toegang tot het beroep een bewijs van betrouwbaarheid wordt geëist, erkent deze Lid-Staat als voldoende bewijs een door de onderdanen der andere Lid-Staten overgelegd uittreksel uit het strafregister of een dergelijk document. Wanneer van de eigen onderdanen een bewijs van solvabiliteit wordt geëist, kan met de overlegging van een dergelijk document door de door deze richtlijn begunstigde personen worden volstaan.

Deze documenten, afgegeven door de instanties van het land van herkomst, worden erkend wanneer zij niet ouder zijn dan 3 maanden.

Artikel 7

1. Iedere Lid-Staat ontheft de werknemers in loondienst die hun vaste woonplaats hebben in een andere Lid-Staat en tijdelijk op zijn grondgebied in het kader van de in artikel 2 bedoelde beroepswerkzaamheden diensten verrichten van de verplichting tot het bezitten van een werkvergunning, zowel wanneer zij hun door de richtlijn begunstigde werknemer vergezellen als wanneer zij voor diens rekening werken.

Hij heft voorts ook te hunnen behoeve voor de verrichting van de diensten de beperkingen op, welke voor hun werkgever krachtens de onderhavige richtlijn zijn afgeschaft.

2. Voor de toepassing van lid 1 is de werkzaamheid van personeel van tijdelijke aard, wanneer deze niet langer duurt dan 3 maanden achtereenvolgende of 120 dagen per periode van 12 maanden.

Artikel 8

De Lid-Staten treffen binnen 6 maanden na de kennisgeving van de richtlijn de maatregelen, welke nodig zijn ter voldoening aan de bepalingen daarvan en stellen de Commissie hiervan onmiddellijk op de hoogte.

Artikel 9

Deze richtlijn is gericht tot alle Lid-Staten.

Voor de Raad
De Voorzitter

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Tijdens zijn XXVIe zitting, gehouden te Parijs op 30/31 januari 1963, heeft het Economisch en Sociaal Comité het volgende advies uitgebracht :

ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake het voorstel van een „Richtlijn betreffende de wijze, waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor beroepswerkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren, kunnen worden verwezenlijkt”

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het door de Raad van Ministers van de Europese Economische Gemeenschap op 10 oktober 1962 ingediende verzoek om advies inzake het voorstel van een „Richtlijn van de Raad betreffende de wijze, waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen) kunnen worden verwezenlijkt”,

Gezien artikel 54, lid 2, en artikel 63, lid 2, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het „Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging” (doc. CES 20/61 d.d. 2 februari 1961),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het „Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten” (doc. CES 19/61 d.d. 2 februari 1961),

Gezien artikel 23 van het Reglement van Orde van het Comité,

Gezien het advies van de Gespecialiseerde Afdeling voor werkzaamheden anders dan in loondienst en diensten d.d. 8 januari 1963 (doc. CES 312/62 fin.),

Gezien het door de rapporteur voorgelegde rapport en de beraadslagingen van het Economisch en Sociaal Comité tijdens de zitting van 30 januari 1963,

Overwegende dat de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten en van de vrijheid van vestiging in de groothandel met het oog op de belangrijke rol hiervan in het handelsverkeer tussen de staten voor de verwezenlijking van de doelstellingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap van wezenlijke betekenis is,

Overwegende dat de opheffing van deze beperkingen voor de zelfstandige ondernemer van bijzondere betekenis is,

Overwegende dat met het oog op de talrijke overlappings tussen de groothandel en de bemiddelingsberoepen, de in de richtlijn voor de groothandel en in de richtlijn voor de bemiddelingsberoepen voorziene maatregelen in de Lid-Staten op hetzelfde tijdstip van kracht dienen te worden,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT :

Het voorstel van een „Richtlijn betreffende de wijze, waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor beroepswerkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren kunnen worden verwezenlijkt”

wordt onder voorbehoud van de volgende opmerkingen, suggesties en wijzigingsvoorstellen goedgekeurd :

1. Het Comité acht het van groot belang, dat de richtlijn zo spoedig mogelijk, en wel gelijktijdig met de „Richtlijn betreffende de wijze waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen) kunnen worden verwezenlijkt”, wordt uitgevaardigd en in de afzonderlijke Lid-Staten in toepassing wordt gebracht.

2. Het Comité is van mening, dat de volledige vrijheid van vestiging niet uitsluitend door de opheffing van de discriminaties ten opzichte van vreemdelingen kan worden verkregen. Ook verschillen in de bepalingen voor de toelating tot het beroep kunnen de vrijheid van vestiging de facto belemmeren en hierdoor tot aanmerkelijke distorsies in de mededinging voeren.

Het Comité juicht daarom het streven van de Commissie naar een coördinatie van de bepalingen inzake de toegang tot de groothandel toe.

3. Het Comité wijst erop, dat ook door het optreden van beroepsverenigingen onderdanen van de overige vijf Lid-Staten, die toegang tot de groothandel wensen te verkrijgen, systematisch aan discriminatie kunnen worden onderworpen, zelfs wanneer zij overigens aan alle wettelijke en andere bepalingen voldoen. Dit is in het bijzonder het geval wanneer deze organisaties uitgesproken commerciële taken hebben.

4. Ten aanzien van de hierna genoemde overweging en artikelen stelt het Comité, op grond van de in het rapport gegeven motiveringen, het volgende voor :

Laatste overweging

De zinsnede „en in andere Lid-Staten dergelijke regelingen worden voorbereid” te vervangen door „en in andere Lid-Staten dergelijke regelingen wellicht in toepassing worden gebracht”.

Artikel 1

Het slot van dit artikel als volgt te lezen :

„... alle onder titel III van die programma's opgesomde beperkingen ten aanzien van de in artikel 2 genoemde werkzaamheden op”.

Artikel 2, lid 2

Het begin van dit lid als volgt te lezen :

„Onverminderd het bepaalde in artikel 52, lid 2, van het Verdrag, is groothandelaar in de zin van deze richtlijn iedere ...”

Artikel 4, lid 1

Aan dit lid de volgende nieuwe tekst sub c) toe te voegen :

„c) van de werkzaamheid in beroepsverenigingen”.

Artikel 6, lid 1

Het zou gewenst zijn duidelijk aan te geven, hoe de betrokkenen het bewijs dienen te leveren, dat zij niet eerder in staat van faillissement zijn verklaard, wanneer er in het land van herkomst geen centraal kaartsysteem van de faillissementen bestaat.

Aldus besloten te Parijs op 30 januari 1963.

De Voorzitter
van het
Economisch en Sociaal Comité
Émile ROCHE

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 25 februari 1964

betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten voor de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht

(64/224/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 54, leden 2 en 3, en 63, leden 2 en 3,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging ⁽¹⁾, inzonderheid op titel IV A,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten ⁽²⁾, inzonderheid op titel V C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽³⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽⁴⁾,

Overwegende dat de Algemene Programma's voorschrijven dat elke op de nationaliteit gebaseerde, discriminerende behandeling bij de vestiging en het verrichten van diensten voor de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht vóór het einde van het tweede jaar van de tweede etappe dient te zijn opgeheven;

Overwegende dat bepaalde werkzaamheden van tussenpersonen niet onder deze richtlijn vallen, omdat deze hetzij tot takken van werkzaamheid behoren waarvoor afzonderlijke richtlijnen zullen worden vastgesteld, dan wel volgens de Algemene Programma's eerst op een later tijdstip zullen worden geliberaliseerd;

Overwegende dat deze richtlijn evenmin van toepassing is op de werkzaamheden van tussenpersonen in groothandel, industrie en ambacht op het gebied van giftige produkten en ziekteverwekkende agentia; dat gebleken is dat zich in verband met de in de Lid-Staten geldende wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen ten aanzien van deze werkzaamheden bijzondere problemen voordoen met betrekking tot de bescherming van de volksgezondheid;

Overwegende dat overeenkomstig de bepalingen van het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging, de beperkingen inzake de bevoegdheid zich aan te sluiten bij beroeps- en bedrijfsorganisaties, voor zover de werkzaamheden van de betrokkene de uitoefening van deze bevoegdheid medebrengen, moeten worden opgeheven;

Overwegende dat de regeling voor de werknemers in loondienst, die degene die de dienst verricht vergezellen, of voor rekening van deze laatste handelen, valt onder de maatregelen die worden getroffen uit hoofde van de artikelen 48 en 49 van het Verdrag;

⁽¹⁾ PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 36/62.

⁽²⁾ PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 32/62.

⁽³⁾ PB no. 33 van 4.3.1963, blz. 468/63.

⁽⁴⁾ Zie blz. 876/64 van dit nummer.

Overwegende evenwel dat voor tussenpersonen in loondienst van een of meer ondernemingen op het gebied van handel, industrie of ambacht de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten dient te worden voorgeschreven in het kader van deze richtlijn; dat werkzaamheden van tussenpersonen in loondienst in feite somtijds moeilijk te onderscheiden zijn van die van zelfstandige vertegenwoordigers, omdat de juridische afbakening daarvan in de zes landen niet dezelfde is; dat het hier werkzaamheden betreft met dezelfde economische strekking als die van de zelfstandige vertegenwoordigers en dat splitsing van de vrijmaking van deze zeer bijzondere vorm van dienstverlening in veelvuldige en gedeeltelijke liberalisaties — naarmate namelijk de door de werkgever verrichte werkzaamheden worden vrijgemaakt — zeer lastig zou zijn en geen zin zou hebben;

Overwegende voorts dat afzonderlijke richtlijnen in het algemeen toepasselijk op alle niet in loondienst verrichte werkzaamheden zullen worden vastgesteld met betrekking tot de bepalingen voor de toelating en het verblijf van de begunstigden, alsmede, voor zover nodig, richtlijnen voor de coördinatie van de waarborgen die de Lid-Staten eisen van vennootschappen ter bescherming van de belangen van vennoten en van derden;

Overwegende dat voor de toepassing van de bepalingen betreffende het recht van vestiging en het vrij verrichten van diensten de gelijkstelling van vennootschappen met natuurlijke personen die onderdaan zijn van de Lid-Staten, alleen onderworpen is aan de in artikel 58 genoemde voorwaarden en eventueel aan de voorwaarde van een daadwerkelijk en duurzaam verband met de economie van een Lid-Staat, en dat derhalve geen enkele bijkomende voorwaarde — met name geen enkele speciale vergunning — die niet van de nationale vennootschappen wordt geëist voor het uitoefenen van een economische werkzaamheid, mag worden geëist om van deze bepalingen gebruik te kunnen maken; dat deze gelijkstelling echter geen afbreuk doet aan de bevoegdheid der Lid-Staten om te eisen dat vennootschappen in hun land optreden onder de benaming, gebezigd in de wetgeving van de Lid-Staat, in overeenstemming waarmede zij zouden zijn opgericht, en op de door hen in de ontvangende Lid-Staat gebezigde handelspapieren het bedrag van het geplaatst kapitaal vermelden;

Overwegende bovendien dat in sommige Lid-Staten de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht geregeld worden door bepalingen omtrent de toegang tot het beroep en dat andere Lid-Staten dergelijke regelingen eventueel zullen invoeren; dat derhalve, ten einde de toegang tot het beroep en de uitoefening daarvan voor onderdanen van de andere Lid-Staten te vergemakkelijken in een afzonderlijke richtlijn bepaalde overgangsmaatregelen zijn opgenomen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

De Lid-Staten heffen ten behoeve van de in titel I van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten genoemde natuurlijke personen en vennootschappen, hierna begunstigden genoemd, de onder titel III van die Programma's bedoelde beperkingen op ten aanzien van de toegang tot en de uitoefening van de in de artikelen 2 en 3 genoemde werkzaamheden.

Artikel 2

De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing op :

1. de volgende niet in loondienst verrichte werkzaamheden :

a) van de tussenpersoon, die op grond van een of meer opdrachten belast is met het inleiden of afsluiten van handelstransacties op naam en voor rekening van derden;

b) van de tussenpersoon die, zonder hiermede blijvend belast te zijn, personen die rechtstreeks contracten willen afsluiten met elkaar in contact brengt, of de handelstransacties inleidt, dan wel bij de afsluiting daarvan zijn diensten verleent;

c) van de tussenpersoon die op eigen naam voor rekening van derden handelstransacties afsluit;

d) van de tussenpersoon die voor rekening van derden groothandelsveilingen houdt.

2. het beroepshalve verrichten van diensten door een tussenpersoon in loondienst van een of meer ondernemingen op het gebied van handel, industrie of ambacht. Deze tussenpersoon in loondienst, alsmede de ondernemingen in wier dienst hij is, moeten metterwoon verblijf houden of gevestigd zijn in een andere Lid-Staat dan de Lid-Staat waar de dienst wordt verricht.

Onder de in lid 1 genoemde werkzaamheden vallen eveneens die van de tussenpersonen die van huis tot huis bestellingen opnemen.

Artikel 3

De beperkingen ten aanzien van de in artikel 2 genoemde beroepswerkzaamheden worden opgeheven ongeacht de benamingen van de personen die deze uitoefenen.

Tegenwoordig worden in de Lid-Staten gewoonlijk de volgende benamingen gebruikt :

	Zelfstandige personen	Personen in loondienst
<i>In België</i>	Agent commercial Représentant autonome Courtier Commissionnaire Organisateur de ventes aux enchères en gros Handelsagent Handelsvertegenwoordiger Makelaar Commissionair Veilinghouder-groothandel	Commis-voyageur Voyageur de commerce Représentant de commerce Handelsreiziger Handelsvertegenwoordiger
<i>In Duitsland</i>	Handelsvertreter Handelsmakler Kommissionär Grosshandelsversteigerer	Handlungsgehilfe (Handelsreisender)
<i>In Frankrijk</i>	Agent commercial (ou représentant mandataire) Courtier libre Courtier inscrit et assermenté Commissionnaire	Représentant de commerce Voyageur de commerce (ou commis-voyageur) Placier
<i>In Italië</i>	Agente di commercio Rappresentante Mediatore Commissionario Astatore	Agente Viaggiatore di commercio Piazzista
<i>In Luxemburg</i>	Représentant de commerce autonome Courtier Commissionnaire	Commis-voyageur Représentant de commerce
<i>In Nederland</i>	Handelsagent Makelaar in roerende goederen Commissionair Veilinghouder-groothandel	Handelsreiziger

Artikel 4

1. In geen van de Lid-Statens is deze richtlijn van toepassing op de werkzaamheden van tussenpersonen in :

— verzekeringen van elke aard (met name verzekeringsagenten, -makelaars en -experts);

— het bankwezen (banken en andere financiële instellingen) (met name commissionairs en makelaars in effecten, bezorgers van hypothecaire en andere leningen);

— onroerende goederen (met name commissionairs en makelaars in onroerende goederen);

— het vervoerswezen (met name cargadoors, scheepsmakelaars, expeditieus, douaneagenten en reisbureaus);

— giftige producten en ziekteverwekkende agentia;

— geneesmiddelen en farmaceutische producten;

— steenkool.

2. De bepalingen van deze richtlijn zijn, wat de betrokken Lid-Staat betreft, niet van toepassing op de werkzaamheden ter uitoefening van het openbaar gezag in deze Staat. Deze worden verricht :

in Frankrijk : door de „officiers publics ou ministériels” bij het veilen van roerende goederen en koopwaren;

in Italië : door de „pubblici mediatori” bij het veilen van koopwaren;

in Duitsland, België, Luxemburg en Nederland: door de deurwaarder en de notaris bij veilingen;

in Luxemburg: door de commissionair voor slachtvee.

Artikel 5

1. De Lid-Staten heffen de beperkingen op, welke met name:

a) de begunstigen verhinderen zich in het ontvangende land te vestigen of daar diensten te verrichten onder dezelfde voorwaarden en met gelijke rechten als de onderdanen van dat land;

b) voortvloeien uit een administratieve handelwijze, die ten gevolge heeft dat op de begunstigen, in vergelijking tot de nationale onderdanen, een discriminerende behandeling wordt toegepast.

2. Onder de op te heffen beperkingen komen in het bijzonder voor die, welke zijn vervat in de bepalingen die voor de begunstigen op de volgende wijze een verbod of beperking inhouden van de vestiging of het verrichten van diensten:

a) in Duitsland:

— door de verplichting in het bezit te zijn van een beroepskaart voor handelsreizigers (Reisegewerbekarte) voor het bezoeken van derden in het kader van de commerciële werkzaamheid van deze laatsten (Gewerbeordnung, art. 55 d, d.d. 5 februari 1960; verordening van 30 november 1960);

— door het instellen van een onderzoek van de economische behoeften (Bedürfnisprüfung) bij de afgifte van de „Reisegewerbekarte” voor het bezoeken van particulieren tot het verkrijgen van orders, alsmede door de beperking van het geldigheidsgebied van genoemde kaart (Gewerbeordnung, art. 55 d, d.d. 5 februari 1960, Bundesgesetzblatt I, blz. 61, met rectificatie op blz. 92 — verordening van 30 november 1960);

— door het eisen van een vergunning van buitenlandse rechtspersonen die op het grondgebied van de Bondsrepubliek werkzaamheden willen verrichten (art. 12 Gewerbeordnung, art. 292 Aktiengesetz).

b) in België:

door de verplichting in het bezit te zijn van een beroepskaart (KB no. 62 d.d. 16 november 1939, BS van 17 december 1945, MB van 11 maart 1954).

c) in Frankrijk:

— door de verplichting in het bezit te zijn van een legitimatiebewijs als buitenlands handelaar

(carte d'identité d'étranger commerçant) (wetsbesluit 12 november 1938, besluit 2 februari 1939, wet 8 oktober 1940, wet 10 april 1954, Besluit 59-852 van 9 juli 1959);

— door het eisen van de Franse nationaliteit voor de werkzaamheid van „mandataire et approvisionnement aux Halles de Paris” (besluit 30 september 1953, besluit 2 december 1960, art. 9).

d) in Italië:

— door de verplichting in het bezit te zijn van een vergunning afgegeven door de „questore” aan de „agenti, rappresentanti, commessi viaggiatori e piazzisti” (artikel 127 verzameltekst van de wetten op de openbare veiligheid, goedgekeurd bij K.B. van 18 juni 1931 no. 773, en artikel 243 uitvoeringsverordening van de verzameltekst, goedgekeurd bij K.B. van 6 mei 1940, no. 635);

— door het eisen van de Italiaanse nationaliteit om op de „Ruolo dei Mediatori” te kunnen worden ingeschreven (Wet no. 253 van 21 maart 1959).

e) in Luxemburg:

door de beperkte duur van de aan buitenlanders verleende vergunningen, bedoeld in artikel 21 van de Luxemburgse wet van 2 juni 1962 (Mémorial A no. 31 van 19 juni 1962).

Artikel 6

1. De Lid-Staten zien erop toe dat de door deze richtlijn begunstigen het recht hebben zich aan te sluiten bij beroeps- en bedrijfsorganisaties onder dezelfde voorwaarden en met dezelfde rechten en verplichtingen als de eigen onderdanen.

2. In geval van vestiging brengt het recht van aansluiting mede het recht binnen de beroeps- of bedrijfsorganisatie verkiesbaar of benoembaar te zijn in een bestuursfunctie. Deze bestuursfuncties kunnen echter aan de nationale onderdanen worden voorbehouden, wanneer de betrokken organisatie uit hoofde van een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling deelneemt aan de uitoefening van het openbaar gezag.

3. In het Groothertogdom Luxemburg houdt het lidmaatschap van de Kamer van Koophandel en van de „Chambre des employés privés” voor de door deze richtlijn begunstigen niet het recht in deel te nemen aan de verkiezing van de bestuursorganen.

Artikel 7

De Lid-Staten verlenen aan diegenen van hun onderdanen, die zich voor het verrichten van

een van de in artikel 2 omschreven werkzaamheden naar een andere Lid-Staat begeben, geen steun waardoor de voorwaarden voor vestiging kunnen worden vervalst.

Artikel 8

1. Indien een ontvangende Lid-Staat van zijn onderdanen voor de toegang tot een van de in artikel 2 omschreven werkzaamheden een bewijs van betrouwbaarheid en het bewijs dat er voorheen geen faillissement heeft plaatsgehad, of slechts een van beide bewijzen eist, erkent deze Lid-Staat als voldoende bewijs voor de onderdanen der andere Lid-Staten het overleggen van een uittreksel uit het strafregister of, bij ontbreken daarvan, een gelijkwaardig document, afgegeven door een bevoegde rechterlijke of overheidsinstantie van het land van oorsprong of herkomst, waaruit blijkt dat aan deze eisen is voldaan.

Bij tussenpersonen die van huis tot huis bestellingen opnemen kunnen evenwel eveneens andere omstandigheden in aanmerking worden genomen dan die welke in voornoemd document kunnen worden vermeld, mits deze officieel zijn vastgelegd en de onbetrouwbaarheid met betrekking tot deze werkzaamheid aantonen. Een systematische controle mag evenwel niet plaatsvinden.

2. Indien er voor het feit dat er geen faillissement heeft plaatsgehad geen document wordt afgegeven door het land van oorsprong of herkomst, kan dit worden vervangen door een door betrokkene onder ede afgelegde verklaring ten overstaan van een rechterlijke of overheidsinstantie, een notaris

of een bevoegde beroeps- of bedrijfsorganisatie in het land van oorsprong of herkomst.

3. De overeenkomstig de leden 1 en 2 afgegeven documenten mogen bij overlegging niet ouder zijn dan drie maanden.

4. De Lid-Staten wijzen binnen de in artikel 10 gestelde termijn de instanties en organisaties aan, die voor de afgifte van bovenbedoelde documenten bevoegd zijn, en zij stellen de overige Lid-Staten en de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

Artikel 9

Lid-Staten die de toegang tot het beroep afhankelijk stellen van het afleggen van een eed, moeten nagaan of de thans geldende eedsformule ook door niet-onderdanen kan worden gebruikt. Zo nee, dan stellen zij een passende formule van gelijke waarde vast.

Artikel 10

Binnen een termijn van zes maanden volgende op de kennisgeving van deze richtlijn treffen de Lid-Staten de nodige maatregelen voor het volgen van deze richtlijn en stellen de Commissie onmiddellijk in kennis van deze maatregelen.

Artikel 11

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 25 februari 1964.

Voor de Raad

De Voorzitter

H. FAYAT

RAADPLEGING VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ inzake de ontwerp-richtlijn betreffende de werkzaamheden van tussenpersonen

A. VERZOEK OM ADVIES

Tijdens zijn 79 e zitting van 24/25 september 1962 heeft de Raad besloten, overeenkomstig de artikelen 54, lid 2, en 63, lid 2, van het Verdrag, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen aangaande het Commissievoorstel voor een richtlijn betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten

van diensten voor de werkzaamheden van tussenpersonen in handel, industrie en ambacht.

Met een brief d.d. 10 oktober 1962 heeft de heer E. Colombo, Voorzitter van de Raad, het verzoek om advies over deze hierna opgenomen tekst aan de heer E. Roche, Voorzitter van het Economisch en Sociaal Comité, gezonden.

**Ontwerp-richtlijn
betreffende de verwezenlijking van de vrijheid van
vestiging en het vrij verrichten van diensten ten
behoefte van tussenpersonen in handel en industrie
(bemiddelingsberoepen)**

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE
GEMEENSCHAP,

Gelet op de bepalingen van het Verdrag, in het bijzonder op de artikelen 54, lid 2 en 3, en 63, lid 2 en 3,

Gelet op de bepalingen van het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging, in het bijzonder op titel IV-A,

Gelet op de bepalingen van het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten, in het bijzonder op titel V-C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat de algemene programma's voorschrijven dat elk op de nationaliteit gebaseerde discriminerende behandeling bij de vestiging en het verrichten van diensten in de beroepswerkzaamheden van tussenpersonen in handel en industrie vóór het einde van het tweede jaar van de tweede etappe dient te zijn opgeheven; dat deze werkzaamheden behoren tot die, waarbij de vrijheid van vestiging een bijzonder nuttige bijdrage zal leveren tot de ontwikkeling van het handelsverkeer en dat de liberalisatie daarvan derhalve zo spoedig mogelijk tot stand moet worden gebracht, overeenkomstig de resolutie van de Raad van 18 december 1961 betreffende de versnelde toepassing van het algemeen programma op het gebied van de vestiging;

Overwegende dat ter waarborging van een juiste toepassing van deze richtlijn haar werkingssfeer dient te worden bepaald door een nauwkeurige omschrijving van de desbetreffende beroepswerkzaamheden;

Overwegende dat deze richtlijn zich niet uitstrekt tot bepaalde werkzaamheden van tussenpersonen, hetzij omdat deze volgens de algemene programma's eerst op een later tijdstip geliberaliseerd moeten worden (verzekeringsagenten en -makelaars), hetzij omdat zij, zoals die van commissarissen en makelaars in effecten, makelaars in onroerende goederen of de bemiddelingsberoepen bij het vervoer, tot werkterreinen behoren, waarvoor speciale richtlijnen moeten worden vastgesteld;

Overwegende dat wanneer het vrij verrichten van diensten van tussenpersonen in handel en industrie gepaard gaat met een verplaatsing naar het land van degene voor wie de diensten worden verricht, de opheffing wordt verondersteld van alle beperkingen, ten gunste zowel van hen die de diensten verrichten als van de werknemers die in hun dienst zijn, die hen vergezellen of voor hun rekening arbeid verrichten; dat deze werknemers, in ieder geval wanneer zij slechts tijdelijk verblijven in het land van degene voor wie de diensten worden verricht, hun economische en juridische bindingen met het land van hun

werkgever blijven behouden en derhalve thans reeds kunnen worden ontheven van de verplichting een werkvergunning te verkrijgen, voor zover deze voor werknemers in loondienst althans nog bestaat;

Overwegende dat deze richtlijn tegelijkertijd de algemene opheffing moet voorschrijven van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten voor handelsreizigers die in dienst zijn van ongeacht welke in titel I van het algemeen programma bedoelde begunstigde, zonder dat rekening wordt gehouden met de door hun werkgever uitgeoefende werkzaamheden; dat namelijk de werkzaamheden van handelsreizigers in loondienst soms moeilijk te onderscheiden zijn van die van anders dan in loondienst werkende vertegenwoordigers; dat de juridische afbakening tussen beide beroepen niet dezelfde is in de zes landen; dat het hier werkzaamheden betreft die dezelfde economische strekking hebben als die van de zelfstandige vertegenwoordigers en dat het zeer lastig zou zijn en geen zin zou hebben de liberalisatie van deze zeer bijzondere vorm van het verrichten van diensten te splitsen in vele gedeeltelijke liberalisaties, naarmate de door de werkgever verrichte werkzaamheden worden vrijgemaakt;

Overwegende voorts dat speciale richtlijnen zullen worden vastgesteld, die in het algemeen toepasselijk zijn op alle niet in loondienst verrichte werkzaamheden met betrekking tot de voorwaarden voor de toelating en het verblijf van de begunstigten, alsmede, voor zover nodig, richtlijnen voor de coördinatie van de waarborgen die de Lid-Staten eisen van vennootschappen ter bescherming van de belangen van vennoten en van derden,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

De Lid-Staten heffen, ten behoeve van de in titel I van de algemene programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten genoemde natuurlijke en rechtspersonen — hierna begunstigten genoemd — de onder titel III van die programma's opgesomde beperkingen ten aanzien van de toegang tot en de uitoefening van de in de artikelen 2 en 3 genoemde werkzaamheden op.

Artikel 2

De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing op:

1. de volgende niet in loondienst verrichte beroepswerkzaamheden:

a) de beroepswerkzaamheden van de tussenpersoon die, op grond van een of meer overeenkomsten van al dan niet bepaalde tijdsduur, belast is met het inleiden of afsluiten van handelstransacties op naam en voor rekening van derden;

b) de beroepswerkzaamheden van de tussenpersoon die, zonder hiermede blijvend belast te zijn op naam en voor rekening van derden onderhandelt of onderhandelingen tussen zakenlieden inleidt;

c) de beroepswerkzaamheden van de tussenpersoon die op eigen naam voor rekening van derden transacties afsluit;

d) de beroepswerkzaamheden van de tussenpersoon die, zonder daarmee blijvend belast te zijn, voor rekening van derden groothandelsveilingen houdt;

2. de diensten die beroepshalve worden verricht door een tussenpersoon in loondienst van een of meer industriële of handelsondernemingen en die woonachtig is in een

andere Lid-Staat dan degene voor wie de dienst verricht wordt.

Artikel 3

De beperkingen van de in artikel 2 genoemde beroepswerkzaamheden worden onafhankelijk van de benamingen der werkzaamheden opgeheven.

Tegenwoordig worden in de Lid-Staten de volgende benamingen gebruikt :

	Voor niet in loondienst werkende arbeidskrachten	Voor arbeidskrachten in loondienst
in België	Agent commercial Représentant autonome Courtier Commissionnaire Organisateur de ventes aux enchères en gros	Commis-voyageur Voyageur de commerce
in Duitsland	Handelsvertreter Handelsmakler Kommissionär Versteigerer auf Grosshandelsversteigerungen	Handelsreisender
in Frankrijk	Agent commercial (ou représentant mandataire) Courtier Commissionnaire Commissaire-priseur, courtier inscrit et assermenté	Représentant de commerce Voyageur commis Placier
in Italië	Agente di commercio Rappresentante Mediatore Commissionario Astatore	Agente Viaggiatore di commercio Piazzista
in Luxemburg	Représentant de commerce Courtier Commissionnaire	Commis-voyageur Représentant de commerce
in Nederland	Handelsagent Handelsmakelaar Commissionair Veilinghouder-groothandel	Handelsreiziger

Artikel 4

1. In alle Lid-Staten is deze richtlijn niet van toepassing op :

a) Tussenpersonen op het gebied van :

— alle takken van het verzekeringswezen (met name verzekeringsagenten, -makelaars en -experts);

— het bankwezen (banken en andere financiële instellingen) (met name commissionairs en makelaars in effecten, bezorgers van hypotheeken en andere leningen);

— onroerende goederen (met name commissionairs en makelaars in onroerende goederen);

— het vervoerswezen (vooral cargadoors, scheepsmakelaars, expeditieus, douaneagenten en reisbureaus).

b) Personen die goederen bij particulieren huis aan huis te koop aanbieden en afleveren.

2. Deze richtlijn is voorts in een Lid-Staat niet van toepassing op werkzaamheden welke in die Lid-Staat

verband houden met de uitoefening van het openbaar gezag.

Deze wordt verricht :

in Frankrijk : door de „courtier inscrit et assermenté” of door andere openbare ambtenaren bij het veilen van roerende goederen en koopwaren

in Italië : door de „mediatori pubblici” bij het veilen van koopwaren

in België en Luxemburg : door de deurwaarder en de notaris bij veilingen

in Luxemburg : door de commissionair voor slachtvee

Artikel 5

1. De Lid-Staten heffen de beperkingen op :

a) waardoor de begunstigen worden verhinderd zich in het ontvangende land te vestigen of door diensten

te verrichten op dezelfde voorwaarden en met gelijke rechten als de onderdanen van dat land;

b) waardoor in verband met een administratieve handelwijze de begunstigen worden onderworpen aan een discriminerende behandeling ten opzichte van de eigen onderdanen.

2. Onder de op te heffen beperkingen komen met name voor die, welke zijn vervat in de bepalingen die voor de begunstigen op de volgende wijze een verbod of beperking inhouden ten aanzien van de vestiging of het verrichten van diensten :

a) in *Duitsland* :

— het eisen van een „Reisegewerbekarte” (handelsreizigersberoepskaart voor het bezoeken van derden in het kader van hun commerciële werkzaamheden (Gew. 0. art. 55 d, d.d. 5-2-1960; Verordnung van 30 november 1960);

— door een „Bedürfnisprüfung” (onderzoek van de economische behoeften) bij de afgifte van de „Reisegewerbekarte” voor het bezoeken van particulieren tot het verkrijgen van orders, alsmede de beperking van het geldigheidsgebied van genoemde kaart (Gew. 0. art. 55 d, d.d. 5-2-1960, BGBI I, blz. 61, met notificatie op blz. 92 — Verordnung van 30 november 1960);

— het eisen van een speciale vergunning van buitenlandse rechtspersonen die op het grondgebied van de Bondsrepubliek beroepswerkzaamheden willen uitoefenen (art. 12 Gew. 0., § 292 Aktiengesetz).

b) in *België* :

de verplichting een beroepskaart te bezitten (K.B. no. 62 d.d. 16-11-1939, K.B. van 17-12-1945, M.B. van 11-3-1954);

c) in *Frankrijk* :

— de verplichting een „carte d'identité d'étranger commerçant” (legitimatiebewijs als buitenlands handelaar) (Wetsbesluit 12-11-1938, besluit 2-2-1939, wet 9-10-1940, wet 10-4-54, Besluit 59-852 van 9-7-1959);

— het eisen van de Franse nationaliteit voor de werkzaamheid van „mandataire et approvisionnement aux Halles de Paris” (besluit 30-9-1953, besluit 2-12-1960, art. 9);

d) in *Italië* :

de bijzondere voorwaarde, waaraan buitenlanders moeten voldoen om van de „questore” de speciale vergunning voor bepaalde produkten te verkrijgen (verzameltekst van de wetten op de openbare veiligheid, art. 127 — K.B. no. 773 d.d. 18-6-1931).

Artikel 6

De Lid-Staten verlenen aan diegenen van hun onderdanen, die zich voor het verrichten van beroepswerkzaamheden als tussenpersoon naar een andere Lid-Staat begeven geen steun, waardoor de voorwaarden voor de vestiging kunnen worden vervalst.

Artikel 7

Indien in de ontvangende Lid-Staat van de eigen onderdanen voor de toegang tot het beroep een bewijs van betrouwbaarheid wordt geëist, erkent deze Lid-Staat als voldoende bewijs een door de onderdanen der andere Lid-Staten overgelegd uittreksel uit het strafregister of een dergelijk document. Wanneer van de eigen onderdanen een bewijs wordt geëist dat er geen faillissement heeft plaatsgehad kan met de overlegging van een dergelijk document door de door deze richtlijn begunstigde personen worden volstaan. Deze documenten, afgegeven door de instanties van het land van herkomst, worden erkend wanneer zij niet ouder zijn dan drie maanden.

Artikel 8

Lid-Staten die de toegang tot het beroep afhankelijk stellen van het afleggen van een eed moeten nagaan of de thans geldende eedsformule ook door niet-onderdanen kan worden gebruikt. Zo neen, dan stellen zij een passende formule van gelijke waarde vast.

Artikel 9

1. Iedere Lid-Staat ontheft de werknemers in loondienst die hun vaste woonplaats hebben in een andere Lid-Staat en tijdelijk op zijn grondgebied in het kader van de in artikel 2 bedoelde beroepswerkzaamheden diensten verrichten, van de verplichting tot het bezitten van een werkvergunning, zowel wanneer zij hun door de richtlijn begunstigde werkgever vergezellen als wanneer zij voor diens rekening werken. Hij heft voorts ook te hunnen behoeve voor het verrichten van de diensten de beperkingen op, die voor hun werkgever krachtens de onderhavige richtlijn zijn afgeschaft.

2. Lid 1 is van toepassing op de in artikel 2, lid 2, bedoelde tussenpersonen in loondienst.

3. Voor de toepassing van de leden 1 en 2 is de werkzaamheid van personeel van tijdelijke aard wanneer deze niet langer duurt dan drie maanden achtereenvolgend of in totaal 120 dagen per periode van 12 maanden.

Artikel 10

De Lid-Staten treffen binnen zes maanden na de kennisgeving van de richtlijn maatregelen, die nodig zijn ter voldoening aan de bepalingen daarvan en stellen de Commissie hiervan onmiddellijk op de hoogte.

Artikel 11

Deze richtlijn is gericht tot alle Lid-Staten.

Voor de Raad

De Voorzitter

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Tijdens zijn XXVIe zitting, gehouden te Parijs op 30/31 januari 1963, heeft het Economisch en Sociaal Comité het volgende advies uitgebracht :

ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake het voorstel van een „Richtlijn van de Raad betreffende de wijze, waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen) kunnen worden verwezenlijkt”

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het door de Raad van Ministers van de Europese Economische Gemeenschap op 10 oktober 1962 ingediende verzoek om advies inzake het voorstel van een „Richtlijn van de Raad betreffende de wijze, waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen) kunnen worden verwezenlijkt”,

Gezien artikel 54, lid 2, en artikel 63, lid 2, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het „Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging” (doc. CES 20/61 d.d. 2 februari 1961),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het „Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten (doc. CES 19/61 d.d. 2 februari 1961),

Gezien artikel 23 van het Reglement van Orde van het Comité,

Gezien het advies van de Gespecialiseerde Afdeling voor werkzaamheden anders dan in loondienst en diensten d.d. 8 januari 1963 (doc. CES 313/62 fin.),

Gezien het door de rapporteur voorgelegde rapport en de beraadslagingen van het Economisch en Sociaal Comité tijdens de zitting van 30 januari 1963,

Overwegende dat de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten en van de vrijheid van vestiging in de bemiddelingsberoepen met het oog op de belangrijke rol hiervan in het handelsverkeer tussen de staten voor de verwezenlijking van de doelstellingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap van wezenlijke betekenis is;

Overwegende dat de opheffing van deze beperkingen voor de zelfstandige ondernemer van bijzondere betekenis is;

Overwegende de door de tussenpersonen in loondienst in handel en industrie (reizigers en handelsvertegenwoordigers) bij de ontwikkeling van de ondernemingen in de Gemeenschap gespeelde rol;

Overwegende dat met het oog op de talrijke overlappingen tussen de groothandel en de bemiddelingsberoepen, de in de richtlijn voor de groothandel en in de richtlijn voor de bemiddelingsberoepen voorziene maatregelen in de Lid-Staten op hetzelfde tijdstip van kracht dienen te worden,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT :

Het voorstel van een „Richtlijn van de Raad betreffende de wijze, waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten ten behoeve van tussenpersonen in handel en industrie (bemiddelingsberoepen) kunnen worden verwezenlijkt” wordt onder voorbehoud van de volgende opmerkingen, suggesties en wijzigingsvoorstellen goedgekeurd :

1. Het Comité acht het van groot belang, dat de richtlijn zo spoedig mogelijk, en wel gelijktijdig met de „Richtlijn

betreffende de wijze waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor beroepswerkzaamheden welke onder de groothandel ressorteren, kunnen worden verwezenlijkt”, wordt uitgevaardigd en in de afzonderlijke Lid-Staten in toepassing wordt gebracht.

2. Het Comité is van mening, dat de volledige vrijheid van vestiging niet uitsluitend door de opheffing van de discriminaties ten opzichte van vreemdelingen kan worden verkregen. Ook verschillen in de bepalingen voor de toelating tot het beroep kunnen de vrijheid van vestiging de facto belemmeren en hierdoor tot aanmerkelijke distorsies in de mededinging voeren.

Het Comité juicht daarom het streven van de Commissie naar een coördinatie van de bepalingen inzake de toegang tot de bemiddelingsberoepen toe.

3. Het Comité wijst erop, dat ook door het optreden van beroepsverenigingen onderdanen van de overige vijf Lid-Staten, die toegang tot de bemiddelingsberoepen wensen te verkrijgen, systematisch aan discriminatie kunnen worden onderworpen, zelfs wanneer zij overigens aan alle wettelijke en andere bepalingen voldoen. Dit is in het bijzonder het geval wanneer deze organisaties uitgesproken commerciële taken hebben.

4. Ten aanzien van de hierna genoemde overwegingen en artikelen stelt het Comité, op grond van de in het rapport gegeven motiveringen, het volgende voor :

Overweging 5

Het Comité stelt voor, deze overweging als volgt te lezen :

„Overwegende dat deze richtlijn tegelijkertijd de algemene opheffing moet voorschrijven van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten voor handelsreizigers die in dienst zijn van ongeacht welke in titel I van het algemeen programma bedoelde begunstigde, zonder dat rekening wordt gehouden met de door hun werkgever uitgeoefende werkzaamheden; dat namelijk de werkzaamheden van handelsreizigers in loondienst economisch en juridisch niet altijd duidelijk van de werkzaamheden van zelfstandige vertegenwoordigers te onderscheiden zijn, en dat het zeer lastig zou zijn en geen zin zou hebben de liberalisatie van deze zeer bijzondere vorm van het verrichten van diensten te splitsen in vele gedeeltelijke liberalisaties, naarmate de door de werkgever verrichte werkzaamheden worden vrijgemaakt;”.

Artikel 1

Het slot van dit artikel als volgt te lezen :

„... alle onder titel III van die programma's opgesomde beperkingen ten aanzien van de in artikel 2 en 3 genoemde werkzaamheden”.

Artikel 3

Voor België en Luxemburg dienen de benamingen van de in de richtlijn opgesomde beroepswerkzaamheden met de overeenkomstige Nederlandse resp. Duitse benamingen te worden aangevuld, ten einde met de tweetaligheid van deze landen rekening te houden.

Artikel 4

Lid 1, sub b)

De tekst sub b) door de volgende formulering te vervangen :

„Werkzaamheden van de reizende handel en van marskramers, met uitzondering van het bezoeken van de uiteindelijke verbruikers voor het opnemen van orders”.

Lid 1, sub c) (nieuw)

Aan dit lid de volgende nieuwe tekst sub c) toe te voegen :

„c) van de werkzaamheid in beroepsverenigingen”.

Artikel 5

Lid 2, sub d) — in Italië

De opsomming van op te heffen discriminaties als volgt aan te vullen :

„het cisen van de Italiaanse nationaliteit voor de inschrijving in de „ruolo dei mediatori” (Wet no. 253 d.d. 21.3.1959)”

Artikel 7

Het zou wenselijk zijn duidelijk aan te geven hoe de betrokkenen het bewijs dienen te leveren, dat zij niet eerder in staat van faillissement zijn verklaard, wanneer er in het land van herkomst geen centraal kaartsysteem van de faillissementen bestaat.

Aldus besloten te Parijs op 30 januari 1963.

*De Voorzitter
van het
Economisch en Sociaal Comité*

Émile ROCHE

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 25 februari 1964

ter opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten, voor wat betreft herverzekering en retrocessie

(64/225/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 54, lid 2, en 63, lid 2,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging ⁽¹⁾, inzonderheid op titel IV, letter A,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten ⁽²⁾, inzonderheid op titel V, letter C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ⁽³⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ⁽⁴⁾,

Overwegende dat in de Algemene Programma's wordt bepaald dat alle branches van het herverzekeringsbedrijf zowel wat betreft de vestiging als het verrichten van diensten voor het einde van 1963 zonder onderscheid moeten zijn geliberaliseerd;

Overwegende dat het herverzekeringsbedrijf niet alleen door gespecialiseerde ondernemingen, maar ook door zogenaamde gemengde bedrijven wordt uitgeoefend, die zich zowel met de directe verzekering als met de herverzekering bezighouden en die derhalve onder de maatregelen ter uitvoering van de onderhavige richtlijn moeten vallen voor het gedeelte van hun werkzaamheden dat betrekking heeft op de herverzekering en de retrocessie;

Overwegende dat voor de toepassing van de bepalingen betreffende het recht van vestiging

⁽¹⁾ PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 36/62.

⁽²⁾ PB no. 2 van 15.1.1962, blz. 32/62.

⁽³⁾ PB no. 33 van 4.3.1963, blz. 482/63.

⁽⁴⁾ Zie blz. 882/64 van dit nummer.

en het vrij verrichten van diensten de gelijkstelling van vennootschappen met natuurlijke personen die onderdaan zijn van de Lid-Staten, alleen onderworpen is aan de in artikel 58 genoemde voorwaarden en eventueel aan de voorwaarde van een daadwerkelijk en duurzaam verband met de economie van een Lid-Staat, en dat derhalve geen enkele bijkomende voorwaarde — met name geen enkele speciale vergunning — die niet van de nationale vennootschappen wordt geëist voor het uitoefenen van een economische werkzaamheid, mag worden geëist om van deze bepalingen gebruik te kunnen maken; dat deze gelijkstelling echter geen afbreuk doet aan de bevoegdheid der Lid-Staten om te eisen dat vennootschappen in hun land optreden onder de benaming, gebezigd in de wetgeving van de Lid-Staat, in overeenstemming waarmee zij zouden zijn opgericht, en op de door hen in de ontvangende Lid-Staat gebezigde handelspapieren het bedrag van het geplaatst kapitaal vermelden,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

Ten behoeve van de natuurlijke personen en de vennootschappen, genoemd in titel I van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten, heffen de Lid-Staten de in titel III van genoemde programma's bedoelde beperkingen op met betrekking tot de toegang tot de in artikel 2 vermelde werkzaamheden en de uitoefening daarvan.

Artikel 2

De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing :

1. op de werkzaamheden van herverzekering en retrocessie, anders dan in loondienst, die vallen onder groep ex 630 van bijlage I van het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging;

2. in de bijzondere gevallen waarin de in artikel 1 bedoelde natuurlijke personen en vennootschappen die zich zowel met de directe verzekering als met herverzekering en retrocessie bezighouden : op het gedeelte van hun werkzaamheden, dat de herverzekering en de retrocessie betreft.

Artikel 3

In artikel 1 zijn met name bedoeld de beperkingen die voortvloeien uit de volgende bepalingen :

a) op het gebied van de vrijheid van vestiging :

— in de Bondsrepubliek Duitsland :

1. Artikel 106, lid 2, laatste zin, en artikel 111, lid 2, van de wet van 6 juni 1931 (VAG), die de Bondsminister van Economische Zaken de bevoegdheid geven voor vreemdelingen naar goeddunken voorwaarden te stellen voor de toegang tot deze werkzaamheden en hun de uitoefening daarvan op het grondgebied van de Bondsrepubliek naar goeddunken te verbieden;

2. Artikel 12 van de Gewerbeordnung en artikel 292 van de wet van 30 januari 1937, waarbij voor buitenlandse maatschappijen een voorafgaande vergunning wordt voorgeschreven.

— in het Koninkrijk België :

Koninklijk Besluit no. 62 van 16 november 1939 en Ministerieel Besluit van 17 december 1945, waarbij het bezit van een beroepskaart verplicht wordt gesteld.

— in de Franse Republiek :

1. Wetsbesluit van 12 november 1938 en besluit van 2 februari 1939, gewijzigd bij de wet van 8 oktober 1940, die het bezit van een identiteitskaart voor kooplieden verplicht stellen;

2. Artikel 2, tweede alinea, van de wet van 15 februari 1917, die is gewijzigd en aangevuld bij wetsbesluit van 30 oktober 1935, op grond waarvan een speciale vergunning is vereist.

— in het Groothertogdom Luxemburg :

Artikelen 19 en 21 van de wet van 2 juni 1962 (Mémorial A no. 31 van 19 juni 1962).

b) op het gebied van het vrij verrichten van diensten :

— in de Franse Republiek :

Wet van 15 februari 1917, gewijzigd bij wetsbesluit van 30 oktober 1935, en wel :

1. artikel 1, tweede alinea, waarbij de Minister van Financiën de bevoegdheid wordt gegeven een lijst op te stellen van bepaalde ondernemingen of van ondernemingen van bepaalde nationaliteit, waarbij geen enkel risico betreffende een persoon, goed of aansprakelijkheid in Frankrijk herverzekerd of geretrocedeerd mag worden;

2. artikel 1, laatste alinea, waarbij het aanvaarden bij wijze van herverzekering

of retrocessie van risico's die bij de onder 1. bedoelde ondernemingen zijn verzekerd, wordt verboden;

3. artikel 2, eerste alinea, op grond waarvan vergunning van de Minister van Financiën is vereist ten aanzien van de in dit artikel bedoelde persoon.

— in de Italiaanse Republiek :

Artikel 73, tweede alinea, van de samengevoegde tekst, goedgekeurd bij Besluit no. 449 van 13 februari 1959, waarbij de Minister van Industrie en Handel de bevoegdheid wordt gegeven om de overdracht van risico's door middel van herverzekering of retrocessie te verbieden aan

bepaalde buitenlandse ondernemingen, die geen wettelijke vertegenwoordiging op Italiaans grondgebied hebben gevestigd.

Artikel 4

Binnen een termijn van zes maanden volgende op de kennisgeving van deze richtlijn treffen de Lid-Staten de nodige maatregelen voor het volgen van deze richtlijn; zij stellen de Commissie onverwijld in kennis van deze maatregelen.

Artikel 5

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten

Gedaan te Brussel, 25 februari 1964.

Voor de Raad

De Voorzitter

H. FAYAT

RAADPLEGING VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake de ontwerp-richtlijn betreffende herverzekering en retrocessie

A. VERZOEK OM ADVIES

Tijdens zijn 79e zitting van 24/25 september 1962 heeft de Raad besloten, overeenkomstig de artikelen 54, lid 2, en 63, lid 2, van het Verdrag, het Economisch en Sociaal Comité te raadplegen aangaande het Commissievoorstel voor een richtlijn ter opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten, voor wat betreft herverzekering en retrocessie.

Met een brief d.d. 10 oktober 1962 heeft de heer E. Colombo, Voorzitter van de Raad, het verzoek om advies over deze hierna opgenomen tekst aan de heer E. Roche, Voorzitter van het Economisch en Sociaal Comité, gezonden.

Ontwerp-richtlijn

voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten betreffende de herverzekering en de retrocessie

DE RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP,

Gelet op de bepalingen van het Verdrag en met name op de artikelen 54, lid 2, en 63, lid 2,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en met name titel IV-A,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten en met name op titel V-C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat alle branches van het herverzekeringsbedrijf zowel wat betreft de vestiging als de dienstverrichting zonder onderscheid op grond van de bovengenoemde programma's voor het einde van 1963 geliberaliseerd dienen te zijn;

Overwegende dat het herverzekeringsbedrijf niet alleen door gespecialiseerde ondernemingen maar ook door zogenaamde gemengde bedrijven wordt uitgeoefend, die zich naast de herverzekering bezighouden met de directe verzekering en die derhalve onder de toepassing van de onderhavige richtlijn moeten vallen voor het gedeelte

van hun werkzaamheden dat is gewijd aan de herverzekering en aan de retrocessie;

Overwegende dat de overmakingen ter uitvoering van herverzekerings- en retrocessieovereenkomsten gewoonlijk worden gerangschikt onder overmaking van betalingen en niet onder kapitaalverplaatsing, zodat zij op grond van artikel 106, lid 1, uiterlijk tegelijk met de toepassing van deze richtlijn geliberaliseerd dienen te worden,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD :

Artikel 1

Ten behoeve van de in titel I van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten genoemde personen, heffen de Lid-Staten de in titel III van bedoelde programma's genoemde beperkingen op met betrekking tot de toegang tot de in artikel 2 vermelde werkzaamheden en de uitoefening daarvan.

Artikel 2

1. De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing op de werkzaamheden van herverzekering en retrocessie, anders dan in loondienst, die vallen onder groep ex 630 van bijlage I van het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging.

2. Tot de in artikel 1 bedoelde personen behoren zij die gemengde werkzaamheden verrichten en die, voor dat gedeelte van hun werkzaamheden dat de herverzekering en de retrocessie betreft, van maatregelen genieten die op grond van deze richtlijn genomen worden.

Artikel 3

In artikel 1 zijn met name bedoeld de beperkingen die neergelegd zijn in bepalingen :

a) op grond waarvan het bij vestiging voor het uitoefenen van het herverzekeringsbedrijf als hoofd- of nevenwerkzaamheid alleen ten aanzien van de in artikel 1 genoemde personen de toegang tot die werkzaamheden afhankelijk kan worden gesteld van voorwaarden, de uitoefening van deze werkzaamheden aan deze personen naar goedgevoelen kan worden verboden of een vergunning of de afgifte van een document alleen van deze personen kan worden geëist, voordat het herverzekeringsbedrijf mag worden uitgeoefend :

— in de Bondsrepubliek Duitsland :

1. wet van 6 juni 1931, gewijzigd bij de wet van 31 juli 1951 (VAG), § 106, laatste alinea en § 111, lid 2, welke de Bondsminister van Economische Zaken de bevoegdheid geven naar goedgevoelen voorwaarden te stellen voor de toegang tot werkzaamheden en de verrichting daarvan op Duits grondgebied naar goedgevoelen te verbieden;
2. Gewerbeordnung § 12 en de wet van 30 januari 1937, § 292, welke een vergunning eisen van buitenlandse maatschappijen;

— in het Koninkrijk België :

Koninklijk Besluit no. 62 van 16 november 1939 en Ministerieel Besluit van 17 december 1945 welke het bezit van een beroepskaart voor vreemdelingen verplicht stellen;

— in de Republiek Frankrijk :

1. Décret-loi van 12 november 1938 en décret van 2 februari 1939, gewijzigd bij de wet van 8 oktober 1940, welke het bezit van een „carte d'identité de commerçant" verplicht stellen;
2. wet van 15 februari 1917, gewijzigd en aangevuld bij de verordening van 30 oktober 1935, artikel 2, alinea 2 op grond waarvan een speciale vergunning vereist is;

— in het Groothertogdom Luxemburg :

Groothertogelijk besluit van 14 augustus 1934 hetwelk in artikel 6 de jaarlijkse verlenging van de handelsvergunning verplicht stelt;

b) op grond waarvan aan de in artikel 1 genoemde personen het verrichten van diensten kan worden verboden of bemoeilijkt :

— in de Republiek Frankrijk :

wet van 15 februari 1917, gewijzigd bij de verordening van 30 oktober 1935, en wel :

1. artikel 1, alinea 2, welke de Minister van Financiën de bevoegdheid geeft een lijst op te stellen van bepaalde ondernemingen of van ondernemingen van bepaalde nationaliteit, bij wie geen enkel risico betreffende een persoon, goed of aansprakelijkheid in Frankrijk herverzekerd of geretrocedeerd mag worden;
2. artikel 1, laatste alinea, op grond waarvan het accepteren in herverzekering of de retrocessie betreffende risico's die bij de onder 1. bedoelde ondernemingen verzekerd zijn, verboden is;

— in de Republiek Italië :

testo unico, goedgekeurd bij decreto no. 449 van 13 februari 1959, artikel 73, alinea 2, welke de Minister van Industrie en Handel de bevoegdheid geeft om de overdracht van risico's door middel van herverzekering of retrocessie te verbieden aan bepaalde buitenlandse ondernemingen, die geen wettelijke vertegenwoordiging op Italiaans grondgebied hebben.

De betrokken Lid-Staten wijzigen dienovereenkomstig de bovengenoemde bepalingen.

Artikel 4

De Lid-Staten treffen de voor de toepassing van deze richtlijn nodige maatregelen binnen een termijn van honderd tachtig dagen, volgende op de kennisgeving daarvan, en delen deze maatregelen onmiddellijk aan de Commissie mede.

Artikel 5

Deze richtlijn is gericht tot alle Lid-Staten.

Voor de Raad

De Voorzitter

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Tijdens zijn XXVIe zitting, gehouden te Parijs op 30/31 januari 1963, heeft het Economisch en Sociaal Comité het volgende advies uitgebracht :

ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

inzake de „Ontwerp-richtlijn voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten betreffende de herverzekering en de retrocessie”

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het verzoek om advies van de Raad van Ministers van de E.E.G. d.d. 10 oktober 1962 inzake de „Ontwerp-richtlijn voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten betreffende de herverzekering en de retrocessie”,

Gezien artikel 54, lid 2, en artikel 63, lid 2, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het „Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging” (doc. CES 20/61 d.d. 2 februari 1961),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité inzake het „Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten” (doc. CES 19/61 d.d. 2 februari 1961),

Gezien de bepalingen van artikel 23 van het Reglement van Orde van het Comité,

Gezien het advies van de Gespecialiseerde Afdeling voor werkzaamheden anders dan in loondienst en diensten d.d. 8 januari 1963 (doc. CES 335/62 fin.),

Gezien het door de rapporteur voorgelegde rapport en de beraadslagingen van het Economisch en Sociaal Comité tijdens de Zitting van 30 januari 1963,

Overwegende dat de beperkingen met betrekking tot de herverzekering en de retrocessie weinig talrijk zijn;

Overwegende dat de vestiging wat de internationale herverzekering betreft slechts een rol van secundair belang speelt;

Overwegende dat de onderhavige richtlijn strekt tot het opheffen van de wettelijke beperkingen van het vrij verrichten van diensten en de vrije vestiging op het gebied van de herverzekering en de retrocessie;

Overwegende dat het bij herverzekering en retrocessie niet gaat om het overmaken van kapitalen, doch om het overmaken van betalingen,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT :

De „Ontwerp-richtlijn voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten betreffende de herverzekering en de retrocessie” wordt goedgekeurd onder voorbehoud van de onderstaande aanbevelingen en wijzigingsvoorstellen :

Overweging 2

Het Comité stelt voor, deze overweging als volgt te lezen :

„Overwegende dat het herverzekeringsbedrijf niet alleen door gespecialiseerde ondernemingen, maar ook

door zogenaamde gemengde bedrijven wordt uitgeoefend, die zich naast de herverzekering met de directe verzekering bezighouden;”.

Artikel 1

Het Comité stelt voor, artikel 1 als volgt te formuleren :
„Ten behoeve van de in titel I van de Algemene Programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten genoemde *rechtspersonen en natuurlijke personen*, heffen de Lid-Staten *alle* in titel III van bedoelde programma's genoemde beperkingen op met betrekking tot de in artikel 2 genoemde werkzaamheden.”.

Artikel 3

Het Comité acht het wenselijk, door de volgende formulering naar voren te brengen, dat artikel 3 van enunciatieve en niet van limitatieve aard is :

„In artikel 1 zijn met name bedoeld de beperkingen van de volgende aard :

a) *bepalingen* op grond waarvan bij vestiging voor het uitoefenen van het herverzekeringsbedrijf als hoofd- of nevenwerkzaamheid alleen ten aanzien van de in artikel 1 genoemde personen de toegang tot die werkzaamheden afhankelijk kan worden gesteld van *bijzondere* voorwaarden, de uitoefening van deze werkzaamheden aan deze personen naar goeddunken kan worden verboden, of een vergunning of de afgifte van een document alleen *van hen* kan worden geëist, *alvorens zij* het herverzekeringsbedrijf *mogen uitoefenen*.

Behoudens de discriminaties die nog aangetroffen worden in de administratieve praktijken, kunnen in het bijzonder worden vermeld :
(opsomming)

b) *bepalingen* op grond waarvan aan de in artikel 1 genoemde personen het verrichten van diensten kan worden verboden of bemoeilijkt.

Behoudens de discriminaties die nog aangetroffen worden in de administratieve praktijken, kunnen in het bijzonder worden vermeld :
(opsomming)”

Sub a) — in de Republiek Frankrijk

Het Comité stelt voor, aan de hier gegeven opsomming een als volgt luidend derde punt toe te voegen :

„3° *Decret-loi van 14 juni 1938, artikel 1, lid 2, sub 5°, op grond waarvan slechts professionele herverzekeringsmaatschappijen van controle zijn uitgesloten.*”.

Artikel 4

Het Comité stelt voor, artikel 4 als volgt te redigeren :

„De Lid-Staten treffen binnen een termijn van honderd tachtig dagen volgende op de kennisgeving van deze richtlijn, *de nodige maatregelen om hun wettelijke en*

bestuursrechtelijke bepalingen alsmede hun administratieve handelwijzen betreffende de werkzaamheden van herverzekering en retrocessie, anders dan in loondienst, die vallen onder groep ex 630 van bijlage 1 van het

Algemeen Programma betreffende de beperkingen van de vrijheid van vestiging in overeenstemming te brengen met de onderhavige richtlijn en delen deze maatregelen onmiddellijk aan de Commissie mede."

Aldus besloten te Parijs op 30 januari 1963.

*De Voorzitter
van het
Economisch en Sociaal Comité*
Émile ROCHE
